

71

นักหลอมไอสถชั้นห้าทั้งสามสิบเอ็ดคนของสกุลตันได้รับสัญญาณจากต้นหว่านก็ออกเดินไปด้วยกัน

แม้จะกล่าวว่าเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ แต่ระหว่างสองฝ่ายกลับมีท่าทางพร้อมรบเต็มที่เหมือนว่าเตรียมจะยกพวกตีกัน

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่จากสกุลเยียนที่บนแท่นบวงสรวงพูดขึ้นว่า "เรื่องประลองวิชาหลอมไอสถนี้สุดท้ายยังคงต้องดูว่าแต่ละท่านสามารถหลอมยาลูกกลอนออกมาได้ระดับใด เชิญทุกท่านลงมือได้! ภายในหนึ่งวันผู้ใดหลอมยาลูกกลอนได้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่าดีที่สุด ผู้นั้นก็จะเป็นอันดับหนึ่งในหมู่ นักหลอมไอสถชั้นห้าแห่งดินแดนจิ้นเจียน!"

สกุลเยียนตั้งใจจะข่มสกุลตัน ก่อนหน้างานชุมนุมย่อมไม่มีทางให้โอกาสนักหลอมไอสถของสกุลตันได้เตรียมตัวเต็มที่ อย่างอื่นยังพอว่า แต่สมุนไพรวิเศษนั้นมิใช่สิ่งที่พวกเขาอยากได้ก็จะเสกออกมาได้ พวกเขา

จึงทำได้เพียงนำทรัพย์สินสมบัติที่เก็บหอมรอมริบมาในสมัยก่อนออกมาใช้
แก้ขัด ยาลูกกลอนที่สามารถหลอมได้ใช้ว่าจะเป็นชนิดที่พวกเขาถนัด
อย่างไรก็เป็นถึงยาลูกกลอนชั้นห้าขึ้นไป ยากยิ่งที่จะรวบรวมวัตถุดิบ
ได้ครบถ้วน

นักหลอมโอสถสกุลตันไม่น้อยนับคุณสมบัติในตัวแล้ว สีหน้าก็ต่าง
จืดเฉือนขึ้นมา

ตันหว่านกับเฟินปี่ตื่นแคเห็นก็รู้ถึงความลำบากของพวกเขา เฟินปี่ตื่น
กลอกกลูกตา กระซิบกับตันหว่านสองสามคำ ก่อนฝายหลังจะหันไป
กล่าวเสียงดังฟังชัดกับคนที่ล้างแทน "นักหลอมโอสถของตระกูลเรา
ขาดวัตถุดิบหลอมยาลูกกลอนอยู่บ้าง หากท่านใดสามารถอำนวยวัตถุดิบ
ที่เหมาะสมได้จะได้รับยาลูกกลอนที่หลอมสำเร็จหลังจากนี้ครั้งหนึ่ง
เป็นสิ่งตอบแทน หากหลอมไม่สำเร็จ สกุลตันของเราจะชดเชยด้วย
ยาลูกกลอนชั้นหกคุณภาพชั้นดีหนึ่งเม็ด"

ครั้นถ้อยคำนี้ถูกกล่าวออกไป เหล่าผู้ฝึกตนที่มาชมการประลอง
อยู่ล้างแทนก็ตื่นตื่นคึกคักขึ้นมาทันที มีบางคนถึงขนาดอดรันทนไม่ไหว
ตะโกนบอกขึ้นแล้ว "ปรมาจารย์ทุกท่านขาดสมุนไพรวินิจฉัยชนิดใด
ก็รีบออกมาเถิด!"

ปกติถึงพวกเขาอยากขอให้ นักหลอมโอสถชั้นห้าหลอมยาลูกกลอน
ให้ ขอร้องให้ตายก็ไม่แน่ว่าจะขอร้องได้ วันนี้ถึงกับมีเรื่องดีเช่นนี้ มีหน้าซำ
ถึงจะล้มเหลวก็ยังได้รับยาลูกกลอนเป็นการชดเชย ต่อให้เป็นบรรดา
สำนักตระกูลใหญ่ในกลุ่มพันธมิตรแคว้นตันก็ยังคงจะหวั่นไหวไม่ได้

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่บนแทนบวงสรวงที่สกุลเยียนส่งมาเป็น

ผู้ดำเนินงานคิดไม่ถึงว่าสกุลตันจะมาไม่นี้ ทว่าถ้าออกปากห้ามต่อหน้า
 ธารกำนัลก็ดูเป็นพฤติกรรมชั้นต่ำเกินไปหน่อย ถึงได้ชัชชนะแต่ก็ไร้ศักดิ์ศรี
 เขาจึงแค้นเสียดายเย็น ทำเฉยไม่เข้าไปยุ่ง

เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันเห็นผู้อาวุโสทำเช่นนี้ก็ไม่หวังศักดิ์ศรี
 หน้าตาแล้ว แต่ละคนพากันก้าวออกมาบอกชื่อสมุนไพโรหิตพิเศษที่ตนเอง
 ต้องการ เพียงแต่เมื่อทำเช่นนี้เหล่านักหลอมโอสถของสกุลเยียนก็ได้รู้
 ล่วงหน้าว่าคู่ต่อสู้ของพวกตนจะหลอมยาลูกกลอนชนิดใด

ในบรรดานักหลอมโอสถทั้งสามสิบเอ็ดคนของสกุลตันมีถึงยี่สิบคน
 ที่จะหลอมยาลูกกลอนชั้นหก! สีหน้าของนักหลอมโอสถสกุลเยียนเริ่มจะ
 ไม่น่ามอง ความรู้สึกดีต่อกว่ายามเผชิญหน้ากับนักหลอมโอสถสกุลตัน
 ที่มีมายาวนานดีขึ้นมาอีกครั้ง...พวกเขาสู้นักสกุลตันไม่ได้จริงๆ อย่างนั้น
 หรือ

มีเพียงนักหลอมโอสถชั้นห้าชั้นยอดสองคนที่ได้รับการดูแลเป็นพิเศษ
 ที่ไม่ได้เก็บเรื่องเหล่านี้มาใส่ใจ พวกเขาต่างได้รับยันต์จิตลูกกลอน
 ที่เยียนเจียนตีกับสุดยอดนักเขียนยันต์ของสกุลเยียนร่วมแรงกันทำขึ้นมา
 สามแผ่น อีกประเดี๋ยวนำออกมาใช้พร้อมกันทั้งหมด ต่อให้เป็นยาลูกกลอน
 ชั้นหกก็ยังมีโอกาสหลอมสำเร็จอย่างน้อยเจ็ดส่วน น่าจะชนะได้แน่นอน
 อย่างมีต้องสงสัย

ทว่าพวกเขาก็ยังต่างรู้สึกแปลกใจยิ่งว่าไท่ซังหวังสิ้นเปลืองดวงจิต
 ทำยันต์จิตลูกกลอนปีกใหญ่ในเวลาเนี้ มิกลัวจะกระทบภาวะว่างกาย
 ทำให้เสียเปรียบยามประลองกับพวกตนหร่านหลังจากนี้หรือไร

ควรต้องรู้ว่าการทำยันต์จิตลูกกลอนนั้นจำเป็นต้องผนึกจิตเสี้ยวหนึ่ง

ของสุดยอดนักหลอมไอศถเอาไว้ ถึงจะมีตะบะสูงส่งขนาดเยียนเจี้ยนตี แต่แบ่งเสี้ยวดวงจิตออกมาจำนวนมากเพื่อผนึกลงยันต์ในครั้งเดียว ก็เป็นการเสียหายสิ้นเปลืองอย่างมาก ถ้าเป็นเวลาปกติย่อมจะไม่ใช่ไร บำเพ็ญตะบะสักปีสองปีก็กลับมาสมบูรณ์ดังเดิมได้

หากแค่คราวนี้เยียนเจี้ยนตียังต้องเป็นตัวแทนสู้กับนักหลอมไอศถ ขึ้นแปดสองคนของสกุลตันอีก การทำเช่นนี้ออกจะเสี่ยงเกินไปหน่อยแล้ว หากเกิดเรื่องไม่คาดฝันอะไรระหว่างการประลองสุดท้าย เช่นนั้นก็ไม่ได้คุ้มเสียเอาจริงๆ

การตัดสินว่าระหว่างสกุลตันหรือสกุลเยียนตระกูลใดเหนือกว่า ในวิชาหลอมไอศถ สุดท้ายต้องดูกันว่านักหลอมไอศถของตระกูลใด สามารถหลอมสุดยอดยาลูกกลอนออกมาได้ ความสำเร็จหรือความล้มเหลว ของนักหลอมไอศถขั้นห้าถึงขั้นเจ็ดอย่างพวกเขาจึงไม่ได้สำคัญถึงเพียงนั้น

คำถามเดียวกันนี้ก็ติดอยู่ในใจของเยียนเจี้ยนตีเช่นกัน ภายใน เขตหวงห้ามอันเป็นที่บำเพ็ญตะบะของเชื้อพระวงศ์สกุลเยียนที่เขา ด้านหลังวังหลวงเมืองหลังตัน เยียนเจี้ยนตีกล่าวเสียงเย็นกับเยียนชื้อเทียน ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ในเมื่อเจ้าไม่มีลูกกลอนประสานดวงจิต แล้วเหตุใด ถึงได้หลอกให้พ่อไปทำยันต์จิตลูกกลอนตั้งมากมายเพียงนั้น! หรือเจ้า ไม่ใส่ใจชื่อเสียงของสกุลเยียนจริงๆ!"

ลูกกลอนประสานดวงจิตเป็นยาลูกกลอนขั้นเก้าในตำนาน ที่สามารถบำรุงฟื้นฟูดวงจิตได้ในชั่วพริบตา เยียนชื้อเทียนได้ใช้มันมาขอให้ เยียนเจี้ยนตีช่วยตนทำยันต์จิตลูกกลอนจำนวนมาก

เขียนชื่อเทียนทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พุดยิ้มๆ ว่า "ถ้าลูกไม่เอ่ยถึงลูกกลอนประสานดวงจิต เสด็จพ่อจะทรงยอมล่าแดงผีพระหัตถ์ทำยันต์จิตลูกกลอนหรือพะยะค่ะ เรื่องชื่อเสียงของสกุลเขียนนั้นเสด็จพ่อทรงวางพระทัยเถิด ถ้าไม่มีความมั่นใจพอ ลูกคงไม่ไปทำสู้กับสกุลตันโดยไม่ไตร่ตรองแน่"

"เจ้ามีวิธีรับมือต้นหรงกับเฒ่าปี่ขึ้น? เรื่องนี้ถ้าทำได้ไม่แนบเนียนเกรงว่าถึงชนะไปก็ยิ่งถูกผู้ฝึกตนในใต้หล้าหยามหยัน แล้วไหนจะต้นหรงอีก เฒ่าปี่ขึ้นบอกว่าไม่กี่ปีก่อนต้นหรงหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้นาง ถ้าเรื่องนี้เป็นความจริง ต้นหรงไม่ออกหน้ามาก็ช่างเถอะ แต่ถ้านางกล้ามาพอกก็ไม่มั่นใจเลยว่าเอาชนะนางได้" เขียนเจี้ยนตี้ขมวดคิ้วกล่าว

"เรื่องนี้เสด็จพ่อไม่ต้องทรงทำอะไร แค่เตรียมพระองค์ให้พร้อมต่อการประลองในอีกไม่กี่วันก็พอ" เขียนชื่อเทียนพูดอย่างขอไปที

เขียนเจี้ยนตี้จุนใจ ตอนนี้สิ่งที่เขาพอจะยกมาข่มบุตรชายได้ก็เหลือเพียงฐานะบิดานี้ เขียนชื่อเทียนจะทำอะไร เขาห้ามไม่ได้โดยสิ้นเชิง อีกทั้งขณะที่บุตรชายเติบโตพรวดพราด ในใจเขาก็เกิดความหวาดกลัวรุนแรงเข้มข้นขึ้นมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ เขารู้ว่าการตายของเขียนชื่อผู้เป็นบิดามีความเกี่ยวข้องกับบุตรชายตน แม้แต่ปู่แท้ๆ ยังลงมือได้คนต่อไปใช่ถึงคราวเขาหรือไม่

เขียนเจี้ยนตี้ไม่กล้าคิดให้มาก ทำได้เพียงพยายามบ้ำเพ็ดถุนสุดชีวิต หวังจะได้ขึ้นสวรรค์ในเร็ววัน แต่ความหวาดกลัวนี้ก็ดันกลายเป็นจิตมารของเขา ไม่กี่ปีมานี้ตบะของเขาจึงไม่ก้าวหน้า ซ้ำยังถอยหลัง

เขียนชื่อเทียนมองส่งบิดาจากไป ริมฝีปากเผยรอยยิ้มเยียบเย็น

ชวนครั้นคร้ามออกมา เขาไม่เคยหวังจะอาศัยเขียนเจี้ยนตี้เอาชนะ
ต้นหร่านหรือแม้แต่พวกต้นหวงโดยสิ้นเชิง

"ถ้าหวงเอ๋อริยอมา...สกุลเขียนจะแพ้หรือชนะมีอะไรต้องกังวล"
เขียนชื่อเทียนถอนหายใจเบาๆ ในถ้อยคำมีแววโปรดปรานให้ทำย
กระหายอยากและ...ความเยียบเย็นสุดซึ้ง

อีกด้านหนึ่ง เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันรวบรวมสมุนไพรวินิจฉัย
ที่ต้องใช้ในการหลอมโอสถได้ครบเป็นส่วนใหญ่แล้ว ชั่วในระหว่างนั้น
ยังเกิดเหตุการณ์ที่ผู้ฝึกตนสองคนต่างอยากจะส่งสมุนไพรวินิจฉัย
ชนิดเดียวกันมาให้ ผลคือไม่มีใครยอมใครจนหวัดจะมีการใช้กำลังกัน

กล่าวถึงเรื่องหลอมยาลูกกลอน นักหลอมโอสถสกุลตันเหล่านี้
ไม่เคยกลัวจะต้องสู้กับใครหน้าไหนในชั้นเดียวกันอยู่แล้ว ต่างคน
ต่างจัดเตรียมข้าวของแล้วหาตำแหน่งเหมาะสมวางแสงไฟสวรรค์
นั่งขัดสมาธิลงกับพื้น หยิบเตาหลอมออกมาเริ่มลงมือ

นักหลอมโอสถชั้นห้าจำนวนเจ็ดสิบคนเต็มๆ หลอมยาลูกกลอน
พร้อมกันอยู่ในที่นี้ นี่เป็นฉากเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ถึงระดับใด โดยปกติ
ชั่วชีวิตยังไม่มีโอกาสได้เห็นนักหลอมโอสถหลอมยาลูกกลอนต่อหน้า
ธารกำนัลแม้แต่คนเดียว บัดนี้กลับได้เห็นทีเดียวถึงเจ็ดสิบคน ชั่วแต่ละคน
ก็ยังเป็นถึงนักหลอมโอสถชั้นห้า

นักหลอมโอสถเหล่านี้ไม่ว่าคนใดล้วนแต่มีตะบะขั้นหลอมรวม
ไปจนถึงขั้นกำเนิดใหม่ ไม่จำเป็นต้องอาศัยไฟพิภพในการหลอมนานแล้ว
เมื่อปล่อยไฟแท้จากลูกกลอนปราณทองหรือบ้างก็ไฟแท้จากดวงจิต

ชั้นกำเนิดใหม่ออกมาพร้อมกัน พลานุกุภาพนั้นก็ยากจะใช้ถ้อยคำมาพรรณนา

สี่สันและคุณสมบัติพิเศษของเปลวไฟแต่ละชนิดล้วนเกี่ยวข้องกับเคล็ดวิชาที่ผู้ฝึกตนฝึกตามปกติ รวมถึงไฟสัตว์ไฟศักดิ์สิทธิ์ที่แต่ละคนดูดซับเข้าไป ในช่วงขณะนั้นช่างแท่นบวงสรวงไฟสวรรค์จึงมีเปลวไฟสารพัดสีบินว่อน ดุยิ่งใหญ่ตระการตาอย่างที่สุด

ผู้ฝึกตนที่เดิมทีมุ่งดูอยู่ด้านหน้าสุดถูกพลังกดดันจากไฟแท้ของเหล่านักหลอมโอสถบีบคั้นจนต้องพากันถอยถอยถอยถอย ทัวทั้งงานลับสนวนวุ่นวายถ้ามีใช้ทุกคนกลัวจะพลาดฉากยอดเยี่ยมไปคงได้ทนมไม่ไหววิวาทกันขึ้นมาแล้ว

สายตาของพวกจู่จู่ต่างมองไปที่นักหลอมโอสถของสกุลเยียน ครั้นนี้เยียนชื่อเทียนน่าจะเตรียมการอะไรไว้ หากว่ากันถึงความรู้ความสามารถแท้จริง จู่จู่ไม่กังวลเลยว่าคนของสกุลตนจะแพ้ให้คนของสกุลเยียน การที่สกุลตนครองอันดับหนึ่งในด้านการหลอมยาถูกกลอนเพียงผู้เดียวมาตลอดหลายปีมิได้เป็นเพียงชื่อเสียงจอมปลอม

หากแต่เรื่องที่หนีวังหวงใช้ยันต์จิตลูกกลอนเอาชนะเฉียนหลางได้เดือนพวกนางว่าเป็นไปได้มากยิ่งว่าสกุลเยียนจะใช้อุบายอื่นมาเอาชนะ

ก้าวใจสามศิษย์อาจารย์มองทางนั้นที่ทางนี้ที่ ตื่นเต้นเป็นกังวลยิ่งกว่าเหล่านักหลอมโอสถบนแท่นประลองเสียอีก

"เปลวไฟนี้ดูแปลกนัก ถึงกับเป็นสี่เขียว!"

"สี่ขาวก็มี สีม่วงสีน้ำเงินก็มีด้วย!"

คนส่วนใหญ่ก็มีท่าทางเหมือนพวกเจิ้งชู่ เห็นอะไรก็แปลกใหม่ไปหมด พวกกันแอบวิพากษ์วิจารณ์อย่างเงียบๆ

ดวงอาทิตย์ค่อยลงทางทิศตะวันตก พริบตาเดียวก็เที่ยงคืน กลิ่นหอมของยาลูกกลอนหลายสายไชยออกมาจากเตาหลอมโอสถ นักหลอมโอสถสกุลตันคนหนึ่งหลอมยาลูกกลอนขึ้นห้าได้สำเร็จเจ็ดเม็ดเป็นคนแรก!

แรกเริ่มมีผู้ประเมินปริมาณของสมุนไพรพิเศษไว้คร่าวๆ ว่าจะหลอมยาลูกกลอนออกมาได้ราวสิบเม็ด เช่นนั้นก็หมายความว่านักหลอมโอสถสกุลตันที่หลอมเสร็จคนแรกนี้หลอมสำเร็จถึงเจ็ดส่วนในจำนวนนั้นยังมีถึงสองเม็ดที่เป็นคุณภาพชั้นกลางด้วย

เสียงชื่นชมจากเหล่าผู้ฝึกตนที่มุงดูอยู่รอบนอกดังขึ้นต่อกันเป็นระลอก พวกกันพูดว่าสมแล้วที่เป็นนักหลอมโอสถจากสกุลตันช่างร้ายกาจโดยแท้

ระหว่างที่เสียงชื่นชมยังดังอยู่ นักหลอมโอสถสกุลตันอีกสองคนก็หลอมยาลูกกลอนขึ้นห้าได้สำเร็จเจ็ดและหกเม็ดเช่นกัน แต่ต่างมีเพียงคนละเม็ดที่คุณภาพชั้นกลาง สามคนสบตากันแล้วหัวเราะเจื่อน หาได้มีสีหน้าดีใจเสียเท่าไร

สำหรับนักหลอมโอสถข้างนอก หลอมสำเร็จหกเจ็ดส่วนนับว่าไม่เลวอย่างยิ่งแล้ว แต่สำหรับนักหลอมโอสถสกุลตัน หลอมยาลูกกลอนในขั้นเดียวกัน หากไม่ได้มีเหตุผิดพลาด การหลอมสำเร็จเท่านี้ถือว่าอยู่ในขีดขั้นต่ำที่สุด

ตูม! กลิ่นใหม่ไชยออกมาจากเตาหลอมโอสถของนักหลอมโอสถคนหนึ่ง

จากสกุลเยียน นักหลอมโอสถผู้นั้นมีสีหน้าห่อเหี่ยวระอึกระอ่วน ยาลูกกลอนทั้งเตาถึงกับเสียไปแล้วเก้าส่วน เม็ดเดียวที่เหลือก็กลายเป็น ยาลูกกลอนหลอมสำเร็จได้อย่างฉิวเฉียด

เหล่าผู้ฝึกตนสกุลเยียนต่างมีสีหน้าไม่น่ามองอยู่บ้าง พวกจู่จูลับหาได้รู้สึกผ่องคลายเสียเท่าไร เยียนชื้อเทียนไม่มีทางลงทุนจัดงานชุมนุมนี้ขึ้น โดยที่รู้ทั้งรู้ว่าสู้ไม่ได้เพื่อให้สกุลตนได้หน้าได้ตาไปเด็ดขาด

"ยันต์จิตลูกกลอน!" จู่จูลิ้นพุดขึ้นเสียงเบา ในขณะที่เดียวกัน ต้นหว่าน เฝินปู้ซัน และเจิ้งเฉวียนที่บนแท่นบวงสรวงเองก็เลื่อนสายตาไปมองสองคนในหมู่ นักหลอมโอสถจำนวนมากจากสกุลเยียนพร้อมกันเช่นกัน

"พวกขะยะพวกนี้ต้องอาศัยยันต์จิตลูกกลอนมาเอาชนะอย่างที่คุณคิดจริงๆ! ทว่าหลอมยาลูกกลอนขั้นห้าต่อให้ใช้ยันต์จิตลูกกลอนเข้าช่วยแล้ว ก็ยังเพิ่มประสิทธิผลได้จำกัดกระมัง" ตีฉานซึ่งขยี้หน้าพลางว่า

"พวกเขาใช้สามแผ่นในครั้งเดียว คนละสามแผ่น...ที่พวกเขาหลอม ล้วนเป็นยาลูกกลอนขั้นหกกับขั้นเจ็ด" จู่จู่ขมวดคิ้วกล่าว

"ยันต์จิตลูกกลอนกลายเป็นของไร้ค่าราคาถูกเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน!" ตีฉานซึ่งถลึงตาพูด เขาชำนาญด้านยันต์ ย่อมจะรู้ดีถึงความยากและ สิ่งที่ต้องใช้แลกเปลี่ยนในการทำยันต์

ฉิววูกู่ถามขึ้นว่า "นักหลอมโอสถที่ทำยันต์จิตลูกกลอนได้ใน สกุลเยียนมีอยู่กี่คน"

จู่จู่คิดเล็กน้อยก่อนตอบ "ครึ่งปีก่อนต้นถึงได้รับบาดเจ็บสาหัส ตัดเขาออกไป นักหลอมโอสถขั้นแปดที่ใช้การได้ในสกุลเยียนเท่าที่ข้ารู้

ก็มีเพียงเขียนเขียนที่ผู้เดียว"

อันนี้อาจเองก็อดจะแปลกใจไม่ได้เช่นกัน "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเขียนชื่อเขียนตัดใจให้เขียนเขียนที่สิ้นเปลืองพลังทำยันต์จิตลูกกลอนตั้งมากเพียงนี้ลงได้อย่างไร" ลำพังแค่การประลองของนักหลอมโอสถชั้นห้าก็ใช้ตั้งหกแผ่น เช่นนั้นการประลองของนักหลอมโอสถชั้นหกชั้นเจ็ดหลังจากนี้จะทำเช่นไร

ยกเว้นว่าสกุลเขียนจะยังมีนักหลอมโอสถชั้นแปดคนอื่นที่เอาชนะต้นหว่านกับเฟินปี่ขึ้นในตอนสุดท้ายได้แน่นอน มิเช่นนั้นการกระทำเช่นนี้ก็โง่เขลาอย่างไม่มีใดเทียมเลยทีเดียว

ต้นหว่าน เฟินปี่ขึ้น และเจิ้งเฉวียนที่บนแท่นบวงสรวงล้วนคิดถึงปัญหานี้ได้ ยันต์จิตลูกกลอนมากมายเพียงนี้ไม่ได้เสกออกมาจากอากาศเด็ดขาด เขียนชื่อเขียนคิดจะเล่นอะไรกันแน่

กระนั้นพวกเขาไม่อาจหาหลักฐานเป็นขึ้นเป็นอันได้เลยว่าสองคนนั้นใช้ยันต์จิตลูกกลอน นักหลอมโอสถทั้งหมดล้วนสัมผัสได้ แต่ยันต์จิตลูกกลอนกลายเป็นเก้าอู๋อยู่ในมือของสองคนนั้นแล้ว หากอีกฝ่ายกัณฑ์ไม่ยอมรับพวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้โดยสิ้นเชิง

นักหลอมโอสถสกุลตันที่กำลังประลองกันอยู่บนแท่นบวงสรวงก็มีคนรู้สึกได้ถึงยันต์จิตลูกกลอนเช่นกัน คนที่จิตแห่งเต้าอ่อนแอพลันได้รับผลกระทบ ทางด้านสกุลตันจึงมีคนทำยาลูกกลอนเสียไปสองเตา

ต้นหว่านพูดขึ้นด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "ตนเองมีความสามารถระดับใดสามารถหลอกผู้อื่นได้ แต่หลอกตนเองไม่ได้ ไม่มีใครจะฟังยันต์จิตลูกกลอน

ไปได้ชั่วชีวิต นักหลอมไอศถของสกุลตันเราต้องเก็บยันต์แค้ไม่กี่แผ่น
มาใส่ใจตั้งแต่เมื่อใดกัน"

เหล่านักหลอมไอศถที่ด้านข้างเขาจิตใจกระตือรือร้น ผู้อาวุโสมันใจ
เช่นนี้ พวกเขาจะต้องกลัวอะไร การประลองของนักหลอมไอศถขึ้นห้า
ใช้ยันต์จิตลูกกลอนได้ แต่การประลองขึ้นเจ็ดขั้นแปด อีกฝ่ายจะยังใช้มันได้
เชียวหรือ

ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่จากสกุลเยียนบนแท่นบวงสรวงย่อมจะ
ได้ยินคำของตันหฺร่านเช่นกัน แม้ภายนอกจะทำไมสนใจ แต่ในใจ
กลับอดจะร้อนตัวอยู่บ้างไม่ได้

ทิศตะวันออกมีสี่ชาวพุงปลา* ปราบฏขึ้นร่างๆ นักหลอมไอศถ
ทั้งเจ็ดสิบคนก็หลอมเสร็จแล้วเป็นส่วนใหญ่ รวมถึงนักหลอมไอศถ
ที่มาจากภายนอกอย่างพวกเฉียนหลงด้วย ที่พวกเขาหลอมล้วนเป็น
ยาลูกกลอนขึ้นห้า โอกาสหลอมสำเร็จมีตั้งแต่สี่ถึงหกส่วน อยู่ในระดับกลาง
ในหมู่นักหลอมไอศถ

หลอมยาลูกกลอนต่อหน้าธารกำนัลและยังมีนักหลอมไอศถ
จำนวนมากเพียงนี้หลอมไอศถพร้อมกันด้วยแล้ว สิ่งรบกวนจากภายนอก
ย่อมมีมากนัก การสำแดงความสามารถล้วนจะได้รับผลกระทบ ทำผลงาน
ได้เท่านี้พวกเฉียนหลงก็พอใจยิ่งยวดแล้ว ถึงอย่างไรพวกเขาก็ไม่เคยคิดว่า
ตนเองจะเอาชนะเหล่านักหลอมไอศถจากแค้วันตันได้

โดยภาพรวม ไม่ว่าจะเรื่องสัดส่วนหลอมสำเร็จหรือเรื่องคุณภาพ
ยาลูกกลอน นักหลอมไอศถของสกุลตันล้วนแต่เหนือกว่าสกุลเยียนทั้งสิ้น

* ชาวจีนนิยมเปรียบเทียบชื่อของขอบฟ้าในเวลาใกล้รุ่งว่าสี่ชาวพุงปลา

ภาพลึงกะทันมูฟี่ 8

ผลงานที่ดีที่สุดของนักหลอมโอสถสกุลต้นคือหลอมยาลูกกลอนชั้นห้า
ได้สำเร็จเก้าส่วน ยาลูกกลอนชั้นหกสำเร็จห้าส่วน ผลงานนี้ไม่มีนักหลอมโอสถ
จากสกุลเยียนคนใดเทียบได้

ตอนนี้แค่รอดูยาลูกกลอนที่นักหลอมโอสถไม่กี่คนสุดท้าย
หลอมออกมาก็จะรู้แล้วว่าใครแพ้ใครชนะ

กลิ่นหอมของยาลูกกลอนไชยออกมาเป็นระลอก นักหลอมโอสถ
สกุลเยียนสองคนที่เหลือและนักหลอมโอสถสกุลต้นอีกคนถึงเวลาหลอมเสร็จ
เปิดเตาในที่สุด

นักหลอมโอสถทั้งสองคนจากสกุลเยียนนั้นก็คือสองคนที่มียันต์
จิตลูกกลอน

"สำเร็จ!" นักหลอมโอสถสกุลเยียนคนหนึ่งในนั้นตะโกนเสียงดัง
ยาลูกกลอนชั้นหกแปดเม็ดพุ่งออกมาจากในเตา คนทั่วทั้งบริเวณ
ต่างตะลึงไป

นักหลอมโอสถผู้นั้นวางยาลูกกลอนชั้นหกทั้งแปดเม็ดลงในจานหยก
ที่เบื้องหน้าด้วยท่าทางกระหึ่มยั้มย่อง ช้อนดาขึ้นมองไปทางสกุลต้น
กลับเห็นพวกเขาแต่ละคนมีสีหน้าเฉยเมย ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความอิจฉา
หมัดกำลังใจ หลายคนในจำนวนนั้นยังถึงขนาดมองเขาด้วยสายตา
เหยียดพยายามดูแคลนด้วยซ้ำ อารมณ์ตื่นเต้นพลุ่งพล่านเต็มอกจึงสลายไป
กว่าค่อนทันที

"ชั้นเจ็ด!"

"ยาลูกกลอนชั้นเจ็ด!"

ผู้ฝึกตนจำนวนมากที่อยู่ด้านล่างแทนบวงสรวงพากันร้องอุทานขึ้นมา

นักหลอมไอศถของสกุลเยียนอีกคนก็หลอมสำเร็จแล้วเช่นกัน เขาใช้ตะบะของนักหลอมไอศถชั้นห้าหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ็ดข้ามชั้น โดยที่หลอมออกมาได้สำเร็จถึงสองเม็ด!

นี่เป็นกลยุทธ์ที่ถูกกำหนดไว้ก่อนแล้ว ผู้ฝึกตนสองคนจากสกุลเยียนที่ได้รับยันต์จิตลูกกลอนสามแผ่นนี้คนหนึ่งหลอมยาลูกกลอนชั้นหกอีกคนหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ็ด ต่อให้มียันต์จิตลูกกลอนอยู่ในมือ แต่จะหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ็ดได้สำเร็จหรือไม่ก็ยังไม่รู้ได้ แต่ขอเพียงหลอมสำเร็จแม้เพียงเม็ดเดียวก็เชิดหน้ามองคนในระดับเดียวกันได้แล้ว ต่อให้นักหลอมไอศถสกุลตันจะสำแดงความสามารถเกินชั้น หลอมยาลูกกลอนชั้นหกสำเร็จเต็มสิบส่วนก็ทำได้เพียงต้องก้มหัวยอมแพ้

เหล่าผู้ฝึกตนของสกุลเยียนไซโยโห่ร้องนำขึ้นมา ผู้ฝึกตนคนอื่นที่ไม่รู้เบื้องหลังก็เปล่งเสียงให้กำลังใจไปด้วย

ท่ามกลางเสียงร้องให้กำลังใจดังก้องฟ้า นักหลอมไอศถคนเดียวที่เหลืออยู่ของสกุลตันก็ลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ ในเตาหลอมไอศถเบื้องหน้าเขามีแสงทองเปล่งประกายระยิบระยับ ยาลูกกลอนชั้นเจ็ดสามเม็ดพุ่งฝ่าเตาหลอมออกมา!

เสียงไซโยโห่ร้องของบรรดาคนสกุลเยียนขนาดชะงักลงทันควัน เบิกตามองนักหลอมไอศถคนนั้นอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง เป็นไปได้อย่างไร!

คนจำนวนมากจำเขาได้ทันที...ต้นผู้ศิษย์เอกคนโตของตันเกิง! เขาเป็นหนึ่งในนักหลอมไอศถสกุลตันเพียงไม่กี่คนที่ไม่ได้ขอรวบรวมสมุนไพโรหวิเศษจากผู้ฝึกตนด้านล่างแทนบวงสรวง นักหลอมไอศถชั้นสูง

ภาพลึงกะทันมูฟี่ 8

จำนวนหนึ่งรู้สึกได้ว่าเขากำลังหลอมยาลูกกลอนขึ้นเจ็ด ทว่าแม้แต่คนทางสกุลตนเองก็ยังไม่คิดว่าเขาจะทำสำเร็จ

หากแต่เขาก็ทำสำเร็จแล้ว ทั้งยังหลอมสำเร็จได้ถึงสามส่วน โดยที่ไม่ได้ใช้ของประเภทยันต์จิตลูกกลอนเข้าช่วยอีกด้วย

การหักมุมนี้มาอย่างกะทันหันเกินไป เหล่านักหลอมโอสถสกุลต้นมองเขาอย่างอึ้งทึ่ง ถึงขนาดลืมร้องให้กำลังใจเลยทีเดียว

ต้นดูหน้าซีดเผือดไม่มีสีเลือดแม้แต่กระพริกเดียว กายาลูกกลอนสามเม็ดนั้นขึ้นมาเดินไปเบื้องหน้าต้นถึงที่ละก้าว คู่เขาทั้งสองลงโขกศีรษะค้ำบเขาสามรอบก่อนว่า "นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะเรียกท่านว่าอาจารย์แล้ว"

พุดจบทวงยาลูกกลอนขึ้นเจ็ดสามเม็ดนั้นลง ก่อนลุกขึ้นเดินไปทางนักหลอมโอสถสกุลต้นโดยไม่เหลียวหน้ากลับมามอง เดินไปได้ครึ่งทางร่างกายก็โงนแงน พลันทรุดล้มลงกับพื้น

เหล่านักหลอมโอสถสกุลต้นชวยเท้าปรวดไปตรวจดูอาการของเขาพบว่าลูกกลอนปราวทองของเขาแหลกละเอียดแล้ว...เขาถึงกับใช้ตะบะทั้งหมดของตัวเองเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนเพื่อหลอมยาลูกกลอนขึ้นเจ็ดทั้งสามเม็ดเมื่อครู่นี้ออกมา!

ต้นถึงสีหน้าบิดเบี้ยวทันที เก็บยาลูกกลอนทั้งสามเม็ดที่ต้นดูวางทิ้งไว้ขึ้นมาในมือ ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่ส่งผ่าเผยคนหนึ่งถึงกับอดจะสองตาแดงกำไม่ได้เช่นกัน

ต้นดูเป็นหลานชายห่างๆ ของเขา เขาเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก ระหว่างทั้งสองผูกพันใกล้ชิดกว่าพ่อลูกเสียอีก แม้แต่อัจฉริยะที่เยอหยิ่งขนาด

จึงเจริญก็ยิ่งยอมรับว่าในอนาคตต้นตู่อาจจะประสบความสำเร็จยิ่งกว่าตัวเขา

ยาลูกกลอนชั้นเจ็ดสามเม็ดนั้นคือลูกกลอนยี่ต้ออายุที่โด่งดังไปทั่วหล้า แต่ละเม็ดสามารถยี่ต้ออายุขัยของผู้ฝึกตนได้หนึ่งร้อยปี เพียงแต่วัตฤทธิบหายากยิ่งยวด ต่อให้เป็นตอนที่ต้นเถิงยังเป็นผู้อาวุโสสกุลตันก็ยังไม่สามารถรวบรวมได้ครบ

ขณะต้นตู่เพิ่งเลื่อนขั้นเป็นนักหลอมโอสถชั้นสามได้เคยพูดกับเขาว่าจะรวบรวมสมุนไพรวิเศษมาหลอมให้เขาด้วยตัวเองเทาหนึ่ง

ต้นเถิงเองก็ไม่เคยคิดเลยว่าลูกศิษย์จะคิดคำนึงถึงเรื่องนี้มาตลอด และยิ่งคิดไม่ถึงเลยว่านักหลอมโอสถผู้เป็นเลิศที่ในสายตาคนทั้งหมดเห็นว่ามีหนทางภยันตรายไร้ขีดจำกัด มีโอกาสได้รับช่วงต่อจากเขา และถึงขนาดอาจก้าวเดินไปได้ไกลกว่าเขาจะทำตามคำสัญญาเมื่อหลายปีก่อนในสถานการณ์เช่นนี้...ใช้การทำลายตัวเองเป็นเครื่องแลกเปลี่ยนในการทำคำสัญญาให้เป็นจริง

ต้นเถิงกำยาลูกกลอนสามเม็ดนั้นไว้ด้วยท่าทางสติไม่อยู่กับตัวเหม่อมองไปทางต้นตู่อยู่เป็นนานสองนานโดยไม่พูดอะไร

เยียนชงศิษย์อีกคนของเขาก้าวมาหาทำท่าออยากจะพูดอะไร แต่กลับไม่รู้ว่าจะควรเอ่ยปากอย่างไรดี ผ่านไปครู่ใหญ่แววโศกเศร้าปวดร้าวบนหน้าต้นเถิงก็ค่อยๆ สลายไป เขาสะบัดแขนเสื้อกลับไปนั่งขัดสมาธิลงที่เดิม

ทางด้านสกุลตัน เนื่องจากต้นตู่หลอมลูกกลอนยี่ต้ออายุชั้นเจ็ดออกมาได้สามเม็ดจึงเอาชนะนักหลอมโอสถจากสกุลเยียนไปได้ แต่

เมื่อเห็นการกระทำของตนรู้สึกไม่มีใครดีใจออก

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกะทันหันและน่าสังเวชใจเกินไป ผู้ฝึกตนจำนวนมาก ทั้งบนและล่างแท่นบวงสรวงต่างเจียบบลงพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่จากสกุลเยียนที่รับผิดชอบดำเนินงานชุมนุม ลูกชั้นยืนกล่าวว่า "การประลองของนักหลอมโอสถชั้นห้าผ่านไป แล้วต่อไปก็เชิญนักหลอมโอสถชั้นหกขึ้นประลองได้"

สถานการณ์กลับตาลปัตร นักหลอมโอสถสกุลเยียนพ่ายแพ้ ภายใต้น้ำมือของนักหลอมโอสถสกุลตัน เขาจึงข้ามเรื่องผลการแข่งขัน ไปประกาศเริ่มการประลองของนักหลอมโอสถชั้นหกเสียดีกว่า

นักหลอมโอสถชั้นหกของสกุลเยียนกับอีกสามคนที่ทรยศสกุลตัน มาเข้ากับพวกเขารวมมีทั้งหมดสิบเอ็ดคน ในขณะที่ฝ่ายสกุลตันมีเพียง เจ็ดคน เมื่อรวมสองคนที่แคว้นตันส่งไปประจำยังสำนักในกลุ่มพันธมิตร และสามคนจากสามสำนักใหญ่แห่งแคว้นอู้อแล้ว จำนวนคนในการประลอง รอบนี้ก็น้อยกว่ารอบก่อนอยู่อีกโข มีเพียงยี่สิบสามคน ไม่ถึงหนึ่งในสาม ของรอบก่อน

นักหลอมโอสถสกุลตันล้วนรู้ว่าในมือของคนสกุลเยียนมียันต์ จิตลูกกลอนอยู่ ในแวตตาที่ประเมินมองพวกเขาจึงไม่มีความลนลาน หวาดกลัวแม้แต่กระพริบเดียว มีก็เพียงความดูถูกดูแคลนอย่างเข้มข้น

นักหลอมโอสถสกุลเยียนแต่ละคนมีสีหน้าท่าทางเคร่งขรึมเย็นชา เพียงแสรังทำเป็นว่ามองไม่เห็น

หนิวหงหงที่ถอยออกไปอยู่ด้านข้างแล้วแค้นเสียงพูดว่า "เอาชีวิต เข้าแลกถึงหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ็ดออกมาได้สามเม็ด มีอะไรน่าภาคภูมิใจกัน"

เขียนกลางจึงพูดอย่างเย็นเยียบ "คนที่ไม่มียันต์จิตลูกกลอนช่วย ก็หลอมยาลูกกลอนในชั้นเดียวกับตัวเองได้สำเร็จไม่ถึงห้าส่วน ไม่คู่ควร แม้แต่จะเลียพื้นรองเท้าให้ผู้อื่น!"

การประลองเมื่อครู่นี้ในมือหนิวหงหงไม่มียันต์จิตลูกกลอน จึงหลอมยาลูกกลอนชั้นห้าออกมาได้เพียงสี่เม็ด ในขณะที่เขียนกลาง หลอมได้หกเม็ด สองเม็ดในนั้นยังมีคุณภาพถึงชั้นกลาง ความแค้นใจ ที่ก่อนหน้านี้พ่ายแพ้ให้หนิวหงหงนับว่าได้ระบายออกไปส่วนหนึ่งในที่สุด

หนิวหงหงหน้าแดงหูแดง พูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง "เจ้าก็แค่โชคดี เท่านั้นเอง"

"ถ้าพวกเจ้าไม่มียันต์จิตลูกกลอนก็อัปโชคอยู่ตลอดนั่นแหละ" เขียนกลางหัวเราะว่า เขาไม่กลัวจะล่วงเกินคนของสกุลเขียน ถึงอย่างไร สองฝ่ายเดิมทีก็เป็นดั่งน้ำกับไฟอยู่แล้ว

หนิวหงหงเดือดดาลถึงขีดสุด นักหลอมโอสถสองคนที่ก่อนหน้านี้ ใ้ยันต์จิตลูกกลอนก็มีสีหน้าไม่น่ามองเช่นกัน พวกเขาชักจะนึกเสียใจ อยู่บ้างแล้ว ที่พวกเขาได้รับเลือกจากเขียนชื่อเขียนย่อมาเป็นเพราะ วิชาหลอมโอสถอยู่ระดับยอดสุดในหมู่นักหลอมโอสถชั้นห้าของสกุลเขียน อาศัยกำลังความสามารถของตัวเองต่อให้เอาชนะนักหลอมโอสถสกุลตัน ทั้งหมดไม่ได้ แต่ก็ไม่ถึงขั้นทำได้แน่ๆ พวกเขาอาจจะหลอมยาลูกกลอน ชั้นหกได้สำเร็จถึงสี่ห้าส่วนเลยก็เป็นได้

ผลงานเท่านั้นเพียงพอจะสู้กับนักหลอมโอสถไม่กี่คนที่เด่นล้ำที่สุดในสกุลตันได้แล้ว ต่อให้แพ้ก็ไม่ถึงขั้นถูกคนดูถูกเช่นนี้

เหล่านักหลอมโอสถสกุลตันบนแท่นบวงสรวงเริ่มประกาศรวบรวม

สมุนไพรวिशेषจากเหล่าผู้ฝึกตนที่อยู่ด้านล่างแทนตามอย่างก่อนหน้านี้ หลังจากการประลองของนักหลอมโอสถชั้นห้าเมื่อครู่นี้จบลง เหล่านักหลอมโอสถของสกุลตันก็แบ่งยาลูกกลอนที่หลอมสำเร็จไปให้บรรดาผู้ฝึกตนที่มอบสมุนไพรวिशेषมาให้ ในจำนวนนั้นมีอยู่สองสามคนที่หลอมล้มเหลว เฝินปี่จึงให้ยาลูกกลอนชั้นหกชั้นดีหนึ่งเม็ดไปเป็นการชดเชยทันที

พวกผู้ฝึกตนที่ได้รับยาลูกกลอนไปแต่ละคนมีท่าทางราวกับได้รับสมบัติแสนล้ำค่า ตื่นเต้นดีใจจนหน้าแดง ยาลูกกลอนชั้นหกมีศิววิเศษก็ยังซื้อไม่ได้ เฝินปี่ยังเป็นถึงคุณภาพชั้นดี พวกเขาแทบจะตั้งใจใช้ไม่ลงแล้ว

ผู้ฝึกตนคนอื่นที่มาไม่ทันการประลองรอบที่แล้วไหนเลยจะยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ แต่ละคนจึงองนักหลอมโอสถสกุลตันบนแท่นวงสรวงเซมิ่ง หวังให้สมุนไพรวिशेषที่พวกเขาต้องการจะเป็นชนิดที่พวกตนมีอยู่ในมือ

หลังความอึกที่กวนวายผ่านไป เหล่านักหลอมโอสถของสกุลตันยังมีถึงสามคนที่ไม่อาจรวบรวมวัตถุดิบที่ตนเองต้องการได้ครบ ยิ่งเป็นยาลูกกลอนชั้นสูงเท่าไร วัตถุดิบที่ต้องใช้ก็ยิ่งล้ำค่าหายากเท่านั้น สาเหตุที่แต่ละปีนักหลอมโอสถชั้นสูงหลอมยาลูกกลอนชั้นสูงได้ไม่มากนักหาใช่เป็นเพราะวิชาหลอมโอสถใช้การไม่ได้ แต่เป็นเพราะขาดวัตถุดิบให้ใช้สอย

วัตถุดิบที่พวกเขาต้องการพวกจู่จู่สามารถหาให้ได้ครบ แต่ถ้าพวกนางก้าวออกไปเสนอของก็ออกจะเสี่ยงอยู่บ้างจริงๆ

ที่ว่าปัญหาเล็กเพียงเท่านี้มันนับเป็นอะไรสำหรับพวกนาง จีโยวคู่กับ จูจู่และตีฉานซึ่งออกไปเดินวนอยู่รอบหนึ่ง หลังกลับมาไม่นานก็ได้ยิน เสียงหญิงคนหนึ่งยืนบนแท่นบวงสรวงพูดขึ้นว่า "ในมือผู้น้อยมีสมุนไพรวิเศษ ที่ปรมาจารย์ทุกท่านต้องการ"

พูดพลางนำกล่องหยกกลับมาจากแหวนเก็บของก่อนส่ง ไปให้

เหล่าผู้ฝึกตนทั้งบนและล่างแท่นพากันปากอ้าตาค้าง มีโชคกล่าวว่า ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกขาดแคลนวัตถุพิเศษไพรวิเศษที่สุดหรือไร ไฉน เสียงหญิงผู้นั้นถึงได้มีสมุนไพรวิเศษอยู่ในครอบครองมากมายเพียงนี้!

เสียงหญิงหัวเราะหึๆ ก่อนว่า "เรื่องนี้ต้องขอขอบคุณสหายผู้บำเพ็ญ จากหอรวมทรัพย์ นับว่าผู้น้อยเยี่ยมดอกไม้ถวายพระ* แล้วกระมัง"

คราวนี้คนทั้งหลายค่อยคลายสงสัย ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกกับ กลุ่มพันธมิตรแคว้นอู๋หายใจร่วมจุมูกอย่างที่เคยคิดจริงๆ นี่ก็คงคิดจะ อาศัยโอกาสเอาใจสกุลตัน มีก็เพียงพวกเจิ้งเฉวียนสามคนที่รู้ลึกลับตั้งใจ อยู่บ้าง

เหตุผลที่พวกเจิ้งเฉวียนสงสัยนั้นง่ายตายยิ่ง หากคนของ สามสำนักใหญ่แห่งแคว้นอู๋ต้องการซื้อใจก็ให้นักหลอมโอสถขึ้นหก ทั้งสามคนของตนเองที่มาร่วมประลองมอบสมุนไพรวิเศษมาได้เลย ไยต้องลำบากไปหาเสียงหญิงด้วย

อีกทั้งเป็นไปได้อย่างไรที่หอรวมทรัพย์จะรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า แล้วเตรียมสมุนไพรวิเศษไว้ตรงกับที่พวกเขาต้องการพอดี อยากรู้ก็คง

* ยืมดอกไม้ถวายพระ เป็นคำอุปมา หมายถึงเอาสิ่งของของผู้อื่นมาแสดงน้ำใจหรือมอบเป็นของขวัญ ให้อีกคนหนึ่ง

ให้คนพกสมุนไพโรวีเศษชิ้นสูงจำนวนนับไม่ถ้วนไว้ติดตัวเพื่อรอเวลานี้
ไม่ได้กระมัง

ทว่าผู้ที่นำสมุนไพโรวีเศษล้ำค่าออกมาในรวดเดียวได้มากขนาดนี้
ดูเหมือนนอกจากสามสำนักใหญ่แล้วก็ไม่มีทางเป็นใครได้อีกเช่นกัน
เว้นก็แต่...เป็นพวกจู่

พวกจู่เคยปล้นคลังสมบัติของราชวงศ์สกุลเยียนมาเกือบเกลี้ยง
ทั้งยังมีของขวัญจากเผ่ามังกร เมื่อรวมกับบรรดาข้าวของที่ตีฉานซึ่ง
กวาดมาจากชุมสมบัติและสุสานของผู้ฝึกตนโบราณจำนวนมากในแถบ
ทะเลใต้ตลอดจนสมบัติที่สะสมจาก 'การทำความดีหนึ่งอย่างต่อวัน'
ตลอดหลายปี ความมั่งคั่งนั้นต่อให้เทียบกับหอรวมทรัพย์ก็ยิ่งด้อยกว่า
ไม่เท่าไร

ที่สำคัญที่สุดคือเจ้าเด็กพวกนั้นนอกจากศิลาวิเศษแล้วก็ยังพก
สมบัติอื่น ๆ ติดตัวไว้แทบทั้งหมด

ต้นหว่าน เฝินปู้ซัน และเจิ้งเฉวียนแลกเปลี่ยนสายตากัน รู้แจ้งแก่ใจ
แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

นักหลอมโอสถชั้นหกต้องใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งถึงสามวันในการ
หลอมยาลูกกลอนชั้นหกหนึ่งเตา ดังนั้นการประลองจึงกำหนดเวลาสิ้นสุด
ในอีกสามวันให้หลัง

นอกจากเรื่องที่สำคัญลักษณะของไฟแท้และทักษะการควบคุมไฟ
ของนักหลอมโอสถชั้นหกสวยงามตระการตากว่านักหลอมโอสถชั้นห้าแล้ว
ทุกคนก็มองไม่ออกว่ามีอะไรแตกต่างกันอีก มีเพียงนักหลอมโอสถธรรมดา
ที่ตั้งใจมาชมการประลองเพียงจำนวนหนึ่ง รวมถึงผู้ฝึกตนอีกหยิบมือที่มอบ

สมุนไพรวินิจฉัยช่วยเหลือเท่านั้นที่ชมดูอย่างคึกคักเป็นพิเศษ คนอื่นๆ กลับ
ค่อยๆ หมดความกระตือรือร้นลง

คนทั้งหมดเพียงแค่กำลังรอคอยผลลัพธ์ว่าจะจะเป็นนักหลอมโอสถ
ของสกุลตันคว่ำที่หนึ่งต่อไป หรือจะเป็นนักหลอมโอสถสกุลเยียน
สร้างปาฏิหาริย์ได้อีกครั้งกันแน่

ในสายตาของผู้ฝึกตนทั่วไปหาได้รู้เรื่องที่เมื่อครูนี้นักหลอมโอสถ
สกุลเยียนใช้ยันต์จิตลูกกลอนไม้ ดั่งนั้นในใจพวกเขาจึงล้วนเห็นว่าสองฝ่าย
เสมอกัน ถึงขนาดว่าสกุลเยียนยังเหนือกว่าหน่อยๆ ด้วยซ้ำ

หนึ่งวัน สองวัน สามวัน...ทยอยหลอมยาลูกกลอนกันจนสำเร็จ
ที่น่าแปลกคือคราวนี้คนของสกุลเยียนไม่ได้ใช้ยันต์จิตลูกกลอนเลย
และก็ได้บอกร้อยว่าพวกเขาใช้วิธีการพิเศษอื่นใดอีกเช่นกัน

สุดท้ายเมื่อผลงานของนักหลอมโอสถส่วนใหญ่เปิดเผยให้เห็นแล้ว
ผลงานโดยรวมของสกุลเยียนยังคงดีกว่าสกุลตันอยู่บ้าง แต่ก็เพียงแค่
นิดเดียวเท่านั้น

นักหลอมโอสถชั้นหกสามคนที่เหลือที่ยังหลอมไม่เสร็จมีเยียนซง
เฟินเขียนจากสกุลตัน และอู๋จื่อจากสำนักเงาไซ้

ตุ้ม! เปลวไฟสองกลุ่มพวยพุ่งขึ้นมาจากเตาหลอมโอสถเบื้องหน้า
เยียนซงกับเฟินเขียน นักหลอมโอสถทั้งหมดในการประลองรอบนี้
เลือกจะไม่เสี่ยงเหมือนกันโดยมิได้นัดหมาย ที่หลอมล้วนเป็นยาลูกกลอน
ชั้นหกทั้งสิ้น ตอนนี้ก็ดูเพียงว่าใครมีโอกาสหลอมสำเร็จรวมถึงคุณภาพ
ยาลูกกลอนสูงที่สุดแล้ว

กลางเปลวไฟโชติช่วง ยาลูกกลอนกลมเกลี้ยงแวววาวเก้าเม็ด

ลอยออกมาจากเตาหลอมไอศถของเยียนชงและเฟินเซียน คนทั้งสองต่างหลอมสำเร็จเก้าส่วน ทว่าในจำนวนยาลูกกลอนเก้าเม็ดของเยียนชงมีถึงสี่เม็ดเต็มๆ ที่ได้คุณภาพชั้นกลาง ในขณะที่เฟินเซียนทำได้แยกว่าเล็กน้อย มีเพียงสองเม็ดที่ได้คุณภาพชั้นกลาง

ระหว่างที่คนทั้งหลายจากสกุลเยียนไชโยให้ร้องกันเสียงดังนั่นเอง เยียนชงกลับพ่นเลือดสดๆ ออกมา คนสกุลเยียนตกใจอย่างหนักจนหน้าถอดสี...เยียนชงคงมิได้คิดไม่ตก ทำลายตะบะของตัวเองเพื่อสู้กับอีกฝ่ายเช่นกันกระมัง เยียนชงเป็นถึงผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่เสียวนะ! ทั้งยังเป็นทายาทสายตรงของสกุลเยียนอีกด้วย ถ้าเขาได้รับบาดเจ็บเสียหายจะสร้างความกระทบกระเทือนต่อสกุลเยียนหนักหนายิ่งกว่าที่สกุลตันเสียต้นตู่ไปมากนัก

เยียนชงประคองตัวไว้ก่อนโบกมือให้คนในตระกูล จากนั้นก็เซิดหน้าพูดกับนักหลอมไอศถสกุลตันอย่างเฟินเซียนว่า "พวกเจ้าสกุลตันมีความห้าวหาญ พวกข้าสกุลเยียนก็มีเช่นกัน! ข้ายอมรับว่าในด้านวิชาหลอมไอศถพวกข้าสกุลเยียนในตอนนี้ยังด้อยกว่าพวกเจ้า ทว่าถ้าให้เวลาอีกหน่อยพวกข้าก็กลายเป็นอันดับหนึ่งในด้านการหลอมไอศถแทนที่สกุลตันของพวกเจ้าได้แน่นอน!"

พูดจบก็เก็บยาลูกกลอนชั้นหกเป็อนเลือดทั้งเก้าเม็ดที่ตนเองหลอมขึ้นมา ก่อนกลับไปนั่งขัดสมาธิลงด้านหลังต้นเถิง

แม้เขาจะไม่ถึงขั้นทำลายลูกกลอนปราดทองของตนเองเพื่อหลอมไอศถเหมือนอย่างต้นตู่ แต่ก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย อย่างน้อยก็ต้องบำรุงรักษาร่างกายอย่างระมัดระวังหลายปีกว่าจะกลับคืนสภาพเดิม

อันจี้จางที่อยู่ด้านล่างแทนมองไปทางต้นเตียงแทบหนึ่งก่อนว่า "ตัวต้นเตียงเองนั้นไม่เท่าไร แต่ศิษย์สองคนของเขากลับเล็ดล้ากว่าเขามากนัก"

จู่จู่กับพวกจี้โยวก็รู้สึกอย่างเดียวกัน จู่จู่กำลังคิดจะพูดอะไร บนแท่นบวงสรวงก็มีแสงไฟพุ่งขึ้นฟ้าอีกครั้ง คู่จี้จ้อนักหลอมโอสถขึ้นหกจากสำนักเจ้าไช้หลอมยาถูกกลอนเสร็จแล้วเช่นกัน

ยาถูกกลอนกลมเกลี้ยงลิบเม็ดเต็มๆ พุ่งออกมาจากเตาหลอมโอสถ ได้รับเสียงอุทานและสุดหายใจจากผู้คนที่อยู่ทั้งด้านบนและล่างแท่นบวงสรวงในทันที หลอมสำเร็จเต็มสิบส่วน เป็นผลงานอันยอดเยี่ยมที่เอาชนะทั้งสกุลตันและสกุลเยียนได้อย่างเด็ดขาด!

"ร้ายกาจยิ่งนัก!" เจิงซู่ออกแรงปรบมือ กวักใจกับเตียงอินฉีก็เปล่งเสียงขึ้นชมไม่ขาดปาก พวกจู่จู่มองหน้ากันเล็กน้อย นึกออกจะหัวเราะออกมา

ตัวของจู่จี้สะท่อนให้เห็นถึงคำพูดหนึ่ง...ความชำนาญเกิดจากการฝึกฝน สิ่งที่เขาหลอมคราวนี้คือลูกกลอนล้างธาตุ ยาถูกกลอนขึ้นหกที่เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดของสำนักเจ้าไช้ สรรพคุณหลักของยาถูกกลอนชนิดนี้คือบรรเทาฤทธิ์ยาส่วนเกินที่ผู้ฝึกตนดูดซับเข้าไปในกระบวนการฝึกร่างกาย

ศิษย์แกนหลักของสำนักเจ้าไช้แทบจะทุกคนล้วนแต่อาศัยน้ำพุจินเชินช่วยบำเพ็ญตนตั้งแต่เล็ก ฤทธิ์ยาจากน้ำพุจินเชินที่ร่างกายดูดซับเข้าไปจะสร้างความเสียหายต่อร่างกายเมื่อผู้ฝึกตนบรรลุถึงช่วงกลางและช่วงปลายของขั้นหลอมรวม จำเป็นต้องกินลูกกลอนล้างธาตุนี้ในระยะยาวถึงสามารถบำเพ็ญตนต่อไปได้

เพราะเหตุนี้ในเขตหวงห้ามของสำนักเจ้าไช้จึงมีแปลงสมุนไพรพื้นใหญ่

ไว้ปลูกสมุนไพโรหิเศษทุกชนิดที่ต้องใช้ในการหลอมลูกกลอนล่างธาตุ เพื่อรับประกันว่าลูกกลอนล่างธาตุจะมีให้ใช้ได้ไม่ขาดมือ ในขณะที่ผู้จ้อนั้น ตั้งแต่เลื่อนขึ้นเป็นนักหลอมโอสถชั้นห้าเป็นต้นมาก็เริ่มหลอมยาลูกกลอนชนิดนี้อยู่เป็นระยะ จวบจนบัดนี้แม้จะหลอมไม่ถึงร้อยเตา อย่างน้อยก็มีแปดสิบเตาแล้ว ผู้ที่มีประสบการณ์หลอมลูกกลอนล่างธาตุมากที่สุด บนดินแดนจีนเฉียนในปัจจุบันถ้ามิใช่ผู้จ้อผู้นี้ก็ไม่มีใครอื่นอีก

ผู้จ้อหลอมยาลูกกลอนกลางธารากำนัลครั้งแรกก็ได้รับเสียงโห่ร้องให้กำลังใจจากคนทั้งบริเวณ จึงอดจะนึกลำพองใจไม่ได้ ขณะเขาอยู่ที่สำนักเจ้าโชก็ได้รับการปฏิบัติรับรองอย่างให้เกียรติมาตลอด การที่ไม่เห็นใครอยู่ในสายตากลายเป็นความเคียดชังของเขาไปแล้ว ดังนั้นจึงพลันขีดหน้าสูง ทำเป็นเดินไปข้างพวกเจิ้งเฉวียนอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนพูดยิ้มๆ "ข้าอยากขอคำชี้แนะเรื่องวิชาหลอมโอสถจากปรมาจารย์เจิ้งทั้งศิษย์อาจารย์มาตลอด แต่ครั้งนี้แคว้นตันถึงกับจัดให้ข้ามาประลองฝีมือในชั้นเดียวกับนักหลอมโอสถชั้นหกกรรมดาเหล่านี้ ช่างน่าเสียดายโดยแท้!"

ความหมายในคำพูดแสดงชัดว่าผู้จ้อเห็นว่าวิชาหลอมโอสถของตนเองสามารถสู้กับเจิ้งเฉวียนและจู่ได้ ถึงขนาดว่ายังเหนือกว่าด้วยซ้ำ

เจิ้งเฉวียนคิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะทะนงตัวได้ขนาดนี้จึงตอบสนองไม่ถูกไปชั่วขณะ ตันหฺวานกับเฟิ่นปี้ซิ่นเองก็ตกตะลึงเหลือประมาณเช่นกัน กับกบกันป่อเช่นนี้พูดด้วยมากเพียงไรก็เปล่าประโยชน์ คนทั้งสามจึงมองกันยิ้มๆ แล้วเบือนหน้าหนี คร้านจะสนใจเจ้าคนที่คิดว่าตัวเองเลิศเลอผู้นี้

ภายในเขตหวงห้ามที่เขาด้านหลังวังหลวงเมืองหลังตัน เยียนซื่อเทียน

กับเยียนเจียนตีต่างมองดูคันฉ่องวารีอยู่ภายในถ้ำที่ฟ้านักของตนเอง

เยียนเจียนตีเห็นเยียนชงยอมได้รับบาดเจ็บแต่ไม่ยอมใช้ยันต์
จิตลูกกลอนอีกก็ถอนหายใจเบาๆ ก่อนลากเสียงหัวเราะลั่นขึ้นมา
"มีบุตรหลานเช่นนี้ถือเป็นบุญของสกุลเยียน!"

เยียนชือเทียนกลับเพียงแต่เลิกคิ้ว กวักมือเรียกคนสนิทผู้หนึ่งมาสั่งว่า
"ไปดูซิว่าสมุนไพรวิเศษของเจียนหลงได้มาจากไหน"

ตันเฟิงที่นั่งอยู่ข้างเขามองเขาแว่บหนึ่งก่อนว่า "หม่อมฉันนึกว่า
พระองค์จะทรงหวังเกียรติยศชื่อเสียงของสกุลเยียน..."

"มิใช่ยังมีพระอัศวินเหี้ยมที่สุดที่รักของเรายู่อีกทั้งคนหรือไร" เยียนชือเทียน
ยิ้มได้ดูเจ้าชู้เหลวไหลอย่างที่สุด ยื่นมือไปลูบแก้มของตันเฟิงเบาๆ
"เจ้าจะไม่มีทางทำให้เราผิดหวังแน่นอน ถูกรหรือไม่"

ตันเฟิงเอียงหน้าหลบมือของเขา "พระองค์ไม่ได้ทรงใส่พระทัย
ในชัยชนะของสกุลเยียนโดยสิ้นเชิง พระองค์...ทรงทำเพื่อนางอีกแล้ว"

เยียนชือเทียนปรายตามองตันเฟิงอย่างเหนียวแน่นายปราดหนึ่ง
"ไหนเจ้าถึงเอาแต่ถามคำถามโง่ๆ พวกนี้ ถ้าจะไม่อยู่เป็นเพื่อนเราที่นี้
ก็กลับไปบำเพ็ญตบะ เตรียมตัวประลองในอีกสองวัน"

ตันเฟิงกัดริมฝีปาก ไม่ได้สะบัดแขนเสื้อจากไปเหมือนที่แล้วมา
กลับเป็นฝ่ายขยับไปกอดเอวของเยียนชือเทียนไว้จริงๆ "หม่อมฉันจะอยู่
เป็นเพื่อนพระองค์ที่นี้"

เยียนชือเทียนคาดไม่ถึงอยู่บ้าง แต่ก็ทำได้เก็บมาใส่ใจ ก้มหน้า
ลงจูบริมฝีปากของตันเฟิงก่อนคลี่ยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ช่วยยว่น "ถ้าเช่นนั้น
เราก้ทำให้พระอัศวินเหี้ยมเสียใจไม่ได้แล้ว"

ช่วงนี้ต้นเฟิงแปลกไปอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เป็นไร สตรีนางนี่หนีจากเงื้อมมือของเขาไม่ได้แล้ว อย่างมากก็แค่หนีต้นหวงแล้วกระพืดกระพืดเล็กน้อยเท่านั้น การจะหยอกล้อไฉไลมนางนั้นง่ายตายเหลือเกิน

กลับเป็นต้นหวงเสียด้วยซ้ำที่แม้จะดูเป็นสาวน้อยอ่อนแอวกเปี้ยก แต่เขาเสียเวลาเป็นพักใหญ่ก็ยังไม่อาจควบคุมใจของนางได้ แม่หนูน้อยอายุเพียงสิบกว่านางหนึ่งถึงกับยังรับมือยากกว่าพี่สาวที่อายุร้อยกว่าของนางเสียอีก

ช่างเถอะ ถึงอย่างไรไม่ช้าก็เร็วเขาก็จะเอานางกลับมาไว้ในมือได้อีกครั้ง ถึงเวลานั้นค่อยๆ จัดการนางก็ยังไม่สาย ตอนนีใช้พี่สาวนางฆ่าเวลาไปก่อนก็ไม่เลว

บนเขาหงอวิน งานชุมนุมสุดยอดนักหลอมโอสถที่เกิดเรื่องไม่คาดฝันครั้งแล้วครั้งเล่ายังคงดำเนินต่อไป เพียงแต่ผู้ที่ขึ้นประลองในรอบนี้เป็นนักหลอมโอสถชั้นเจ็ดแล้ว จำนวนคนลดน้อยกว่ารอบก่อนอีกเท่าตัว มีเพียงสิบเอ็ดคนเท่านั้น... ในหกคนจากสกุลเยียนมีถึงสองคนที่เดิมที่เป็นบุตรหลานต่างสกุลของสกุลต้นเหมือนกับเชื้อชัวเย่า ทางด้านสกุลต้นเมื่อนับรวมเจิ้งเฉวียนแล้วก็มีทั้งหมดห้าคน

อาจารย์ขึ้นประลอง จูจู่ยอมตื่นเต้นยิ่งกว่าใครๆ ถ้ามีโชกัวลัวจะสะดุดตาเกินไปก็แทบจะกระโดดขึ้นมาปรบมือไชโยให้ร้องแล้ว

กัวโจสามศิษย์อาจารย์เองก็มีความรู้สึกสนใจต่อเจิ้งเฉวียนเช่นกัน โดยเฉพาะเจิ้งชู่ สายตาที่นางมองเจิ้งเฉวียนเต็มไปด้วยแววกระตือรือร้นเลื่อมใสศรัทธา ส่วนเต็งอวินซึ่งที่ด้านข้างก็นำคำด้วยความอิจฉา

"พวกท่านไม่รู้อะไร ปรมาจารย์เจิ้งเดิมมีนามว่าตันตึง ในตอนนั้น เคยเป็นอัจฉริยะชื่อดังในสกุลตัน ข้าเคยได้ยินคนพรรณาถึงบุคลิกท่าทาง ขณะหลอมโอสถของเขาว่าหล่อเหลาโดยแท้! คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้เห็น ตัวจริง หนุ่มแน่นหล่อเหลาองอาจ ทั้งยังสง่างามอย่างทีคิดไว้จริงๆ อะไร เรียกว่าลักษณะของชาวสวรรค์ นี้อย่างไรเล่า! เจ้าพวกหน้าไม่สมประกอบ ข้างๆ เขาเหล่านั้นจะคู่ควรมาเทียบกับเขาได้อย่างไร!" เจิ้งชู่ตื่นเต้น จนพูดจาสับสน ทว่าพวงจู่จู่ลั่นจับประเด็นสำคัญในคำพูดได้ นั่นคือ คำคำเดียว...หล่อเหลา!

ตีฉานซึ่งแค้นเสียงพูดเบาๆ ว่า "สตรีก็ตื่นเงินเช่นนี้ รู้จักแต่ดูคนที่ ภายนอก!" ในใจตั้งอวีนี่รู้สึกเช่นเดียวกัน จึงพยักหน้าเห็นด้วยไม่หยุด

"ซึ่งฉานเจ้าก็มิใช่ชอบสาวงามเช่นกันหรือ" จู่จู่ได้กลับ นางยัง จำได้ว่าครั้งแรกที่ศิษย์พี่ใหญ่ได้พบหน้านางอย่างเป็นทางการก็เคย รังเกียจว่านางไม่งาม ร้องโวยวายจะให้โหยวเทียนเร็นโยนนางลงเขา

ตอนนี้พวกนางล้วนใช้ชื่อปลอมโดยการสลับตำแหน่งคำในชื่อของแต่ละคน ตัวอย่างเช่นตีฉานซึ่งก็กลายเป็นซึ่งฉาน

"นั่นจะเหมือนกันได้อย่างไร" ตีฉานซึ่งพูดอย่างแค้นใจ ขณะเดียวกัน ก็เริ่มทบทวนตัวเองอย่างลึกซึ้งว่าต่อจากนี้ถ้าเห็นหญิงอัปลักษณ์อีก ใช้ควรใช้เวลาสังเกตสังกาดูก่อนหรือไม่ จะได้ไม่พลาดสตรีประเภทจู่จู่ไปอีก

อินจื่อจางอาศัยว่ามีรสนิยมประหลาดและลงมือไว ถึงได้ล่อลวง จู่จู่ไปตั้งแต่ผู้อื่นยังไม่ทันได้สังเกตจู่จู่ให้ดี น่าแค้นใจที่เขาดันตาถั่ว ไปชั่วขณะ จึงถูกแย่งศิษย์น้องหญิงที่งามเป็นเลิศไปอีกคน

แต่ถ้าเขาต้องคอยให้ความสนใจแม้แต่หญิงอัปลักษณ์...
เวลาก็ไม่พอใช้นะสิ! ต่อดานซึ่งยุ่งยากใจขึ้นมาอย่างสุดขีด

นักหลอมโอสถชั้นเจ็ดไม่กี่คนบนแท่นบวงสรวงมองเห็นเจิ้งเจี๋ย
ก็มีสีหน้าสลับซับซ้อนยิ่งยวด

คนของสกุลเยียนนั้นหัวนุ่งเกรงไม่ยินยอม ส่วนทางสกุลตันแม้จะมี
ท่าทางกระเหี้ยนกระหือรืออยากประลองกับเขาให้รู้สู้รู้ต่ำเช่นกัน แต่
มากกว่านั้นกลับเป็นความชื่นชมจนถึงขนาดเคารพนับถือที่ออกมาจากใจ

เห็นได้ว่าเจิ้งเจี๋ยในตอนนี้มีกิตติศัพท์ชื่อเสียงในสกุลตัน
อย่างน่าตกใจเพียงไร

แม้นักหลอมโอสถบนแท่นบวงสรวงเหล่านี้จะไม่ถึงขั้น 'หน้า
ไม่สมประกอบ' เหมือนที่เจิ้งซูบิภาษ แต่ดูจากลักษณะภายนอกแล้ว
แต่ละคนถ้ามีไซ่แก้ง่าเห็งอกก็มีสีหน้าแข็งทื่อไรชีวิตชีวา ผู้เจิ้งเจี๋ย
ที่มีบุคลิกท่าทางสง่างามเป็นธรรมชาติเหมือนเซียนไม่ได้จริง ๆ

จู่ไม่รู้ว่านักหลอมโอสถของสกุลตันจะต้องการสมุนไพโริเศษอะไร
ดังนั้นจึงนำสมุนไพโริเศษชั้นเจ็ดชั้นแปดแทบทั้งหมดในตัวยัดใส่ใน
แหวนเก็บของ แล้วขอให้เจียนหลางแอบส่งต่อให้ต้นหว่าน

ในแหวนเก็บของวงนั้นมีจิตเสี้ยวหนึ่งของอินจื่อจางเกาะอยู่
ด้วยความสามารถของเจียนหลางย่อมไม่อาจสอดส่องจนรู้ว่าข้างใน
มีอะไรอยู่ได้โดยง่ายในเวลาเพียงชั่วขณะ รอแหวนถึงมือต้นหว่านแล้ว
อินจื่อจางก็จะควบคุมจิตให้ถอยออกมา จะได้ให้ต้นหว่านทำความเข้าใจ
แล้วหยิบใช้สมุนไพโริเศษข้างในนั้นได้

สกุลตันนอกจากเจิ้งเจี๋ยที่เตรียมตัวมาพร้อมเต็มที่แล้ว สิ้นที่เหลือ

ล้วนถูกราชวงศ์สกุลเยียนควบคุมมาหลายปี ทรัพย์สินสมบัติในตัว เหลือไม่มากนักน้อยมานานแล้ว โชคยังดีที่ได้ของจากจู่กับพวกต้นหว่าน เฝินปี้ซิ่นและเจิ้งเฉวียน รวมถึงมีผู้ฝึกตนระดับขั้นสูงอีกจำนวนหนึ่งในที่นี้ มอบความช่วยเหลือ ให้เวลาครู่ใหญ่กว่าจะพอกล่อมแก้ล้มรวบรวม สมุนไพรพิเศษที่ต้องการในการหลอมโอสถได้ครบ

หนึ่งในนักหลอมโอสถของทางราชวงศ์สกุลเยียนถลึงมองเจิ้งเฉวียน ด้วยแววตาเหยียดเกรี้ยวพลาญพูดด้วยเสียงชิงซัง "ได้ยินว่าเจ้ารับ นางแพศยาน้อยต้นหว่านเป็นศิษย์ เป็นเรื่องจริงหรือไม่"

คนผู้นี้มีนามว่าสวีนต้วนเจียน เป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดขั้นยอด ที่มีชื่อเสียงในสกุลเยียนมาหลายปี เขายังมีอีกฐานะหนึ่งคือ...ศิษย์น้อง ร่วมอาจารย์กับซู่ตั้นหงนักปรุงพิษขั้นแปดขั้นยอด!

เจิ้งเฉวียนเห็นอีกฝ่ายออกปากยั่วยุก็รู้ว่าต้องการจะหาเรื่องตน ด้วยเรื่องที่ซู่ตั้นหงตายอยู่ที่ทะเลเหนือ นำเสียดายที่บนโลกนั้นนอกจาก ตันหนี่แล้วเขาก็ไม่กลัวใครอื่นอีก

"ไม่จริง" เจิ้งเฉวียนตอบซ้ำๆ

"เจ้ากล้าทำไม่กล้ารับ!?" สวีนต้วนเจียนคิดไม่ถึงว่าเจิ้งเฉวียน จะปฏิเสธ

เจิ้งเฉวียนจึงกล่าวยิ้มๆ "ข้าผู้แซ่เจิ้งโชคดีได้รับอัศจรรย์ะผู้มีพรสวรรค์ โดดเด่นเหนือใครผู้หนึ่งเป็นศิษย์ นางมีนามว่าจู่จู่ และมีอีกนามว่าต้นหว่าน ส่วนนางแพศยาน้อยที่ท่านว่า เกรงว่าจะมีเพียงคนถ่อยแถมอย่างท่านเท่านั้น ถึงจะรับเข้าเป็นศิษย์ได้"

พวกเขาคุยกันโดยไม่ได้ปิดกั้นเสียง ผู้ที่มีตะบะดีหน่อยในที่นี้ไม่ว่า

จะอยู่ใกล้หรือไกลล้วนได้ยินอย่างชัดเจน จูจุนไม่ไหวต้องแอบหัวเราะ อาจารย์ชมนางต่อหน้าผู้คน! นี่เป็นครั้งแรกเชียวนะ!

คนไม่น้อยยั้งเคยได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก การดำรงอยู่ของตันหวง ในดินแดนจินเจียนมีแค่บุคคลระดับบนเพียงหยิบมือเดียวที่ล่วงรู้ ต่อให้เป็นในสกุลตนเอง คนระดับธรรมดาจำนวนมากในตระกูลก็ไม่วางใจกัน พวกเขายังมีสตรีศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้อยู่อีกคน

"นางใช้อุบายเล่ห์ร้ายสังหารศิษย์พี่ของข้าที่ทะเลเหนือ แต่กลับทำตัวเป็นเต่าหดหัวไม่กล้าโผล่มารับความตาย วันนี้เจ้าที่เป็นอาจารย์ก็ซัดใช้ชีวิตให้ศิษย์พี่ข้าแทนนางแล้วกัน!" สวินตัวนเจียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

ผู้ฝึกตนจำนวนมากล้วนรู้ว่าศิษย์พี่ของสวินตัวนเจียนคือซู่ตันหวง พวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องล้วนเป็นบุคคลเก่งกาจที่โด่งดังในดินแดนจินเจียนมาหลายปี ต่างนับได้ว่าอยู่ในกลุ่มสุดยอดผู้ฝึกตน

ศิษย์ของเจิ้งเฉวียนถึงกับสังหารซู่ตันหวงได้ เรื่องนี้ช่างชวนสะเทือนขวัญโดยแท้!

เจิ้งซู่ใช้น้ำเสียงเพ้อฝันหาโตเทียมชื่นชมว่า "ปรมาจารย์เจิ้งร้ายกาจโดยแท้ แม้แต่ลูกศิษย์ยังเลิศล้ำขนาดนี้ เป็นบุคคลที่ปานประหนึ่งเทพเซียนอย่างที่คิดจริงๆ!"

จูจุนยืนอยู่บ้าง สื่ออึ้งลวีทงไม่ไหวต้องปิดปากแอบหัวเราะ จูจุนเลิศล้ำหรือไม่อันที่จริงมิได้เกี่ยวข้องกับเจิ้งเฉวียนนัก

เจิ้งเฉวียนที่กลายเป็นจุดรวมสายตาของผู้คนในที่นี้ในเวลาเพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวใช้สายตาเหมือนมองคนปัญญาอ่อนประเมินมอง

สวินตัวนเจียนครู่หนึ่ง ก่อนจะสายศีรษะ ชูนิ้วหนึ่งขึ้นกล่าวว่า "ข้อแรก เรื่องใช้อุบายเล่ห์ร้ายนั้นเป็นเรื่องที่พวกเจ้าสกุลเยียนถนัด สกุลตันของพวกข้าล้วนแต่อาศัยกำลังความสามารถจริงมาแต่ไหนแต่ไร"

นี่กำลังบอกว่าชูตั้งหงมีกำลังความสามารถไม่ได้ความชัดๆ สวินตัวนเจียนกำลังจะเปิดปากโต้แย้ง เจิ้งเฉวียนก็ชูนิ้วที่สองขึ้นอีก "ข้อสอง ที่ตั้งหงไม่มาเป็นเพราะว่าไม่เห็นพวกเจ้าอยู่ในสายตาสตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตันของพวกข้ามิใช่ผู้ที่ขยะอย่างพวกเจ้าอยากพบก็ได้พบ...ข้อสาม!"

เจิ้งเฉวียนไม่รอให้สวินตัวนเจียนเปิดปาก ชูนิ้วที่สามขึ้นต่อ "แม้แต่ศิษย์พี่ของเจ้ายังตายตกอยู่ใต้น้ำมือของศิษย์ของข้า เจ้ายังดื้อย่นักเมื่อเทียบกับเขา น้ำหน้าอย่างเจ้าคิดจะมาแก้แค้นเอกกับข้า? อย่าฝันเลย!"

สวินตัวนเจียนโมโหจนแก้มแดงเถือก แทบจะกระโดดขึ้นมาด่าสาตเสียดเสียด ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ที่เป็นผู้ดำเนินงานบนแท่นบวงสรวงขมวดคิ้วกล่าวว่า "เรื่องของพวกเขาค่อยว่ากันทีหลัง จะตัดสินเป็นตายกันก็ยอมได้ แต่ตอนนี้มาประลองให้เห็นฝีมือในด้านวิชาหลอมโอสถกันก่อน"

"ดี! ดี! ดี! เจิ้งเฉวียน วันนี้พวกข้าจะใช้วิชาหลอมโอสถมาตัดสินเป็นตายกัน หากเจ้าแพ้ก็ทิ้งชีวิตไว้ที่นี้ซะ" สวินตัวนเจียนพูดด้วยท่าทางโหดเหี้ยม

"แต่ถ้าเจ้าแพ้จะต้องบิดพลิ้วไม่ยอมตายเป็นแน่ ที่นี้มีแต่คนของสกุลเยียนของพวกเจ้า เจ้าอย่าคิดว่าผู้อื่นเป็นคนโง่กันหมดสิ" เจิ้งเฉวียนดูมีบุคลิกลักษณะเหมือนเซียนสูงส่ง แต่ยามพูดจากลับเหมือนนักเลงโตจนน่าอัศจรรย์

สวินตัวนเจียนสะกดกลั้โนโสะอย่างสุดๆ แล้ว ยังคิดจะพุดอะไรอื่ก ก็พลันไต้ยีนเสียงเย่ยนเจี้ยนต้ตั้งมาจากอากาศ "พอแล้ว สวินตัวนเจียน หนึ่ของศิษย์พื้ของเจ้า รonganซุมนุ่จบแล้วค้อยคิดบั้ญชี"

สถานที่พื้ที่เย่ยนเจี้ยนต้้อยู่ห่างจากเขาหงอวินอย่างน้อยๆ ก็หลายสิบลี้ แต่เสียงที่ล่อยมากลั้บดั่งราวกับฟ้าลันขึ้นกลางอากาศ แม้สวินตัวนเจียน จะเป็นถึงนักหลอมโอสถชั้นเจ็ดชั้นยอด ทว่าก็ไม่กล้าทำตัวกำเริบเสิบสาน ต่อหน้าเย่ยนเจี้ยนต้ไต้ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวพินเตรียมต้เปิดเตาหลอมโอสถ

นักหลอมโอสถชั้นเจ็ดทั้งหมดสิบเอ็ดคนเรียงแถวหน้ากระดาน ในจ่านวนนั้นม่ผู้ฝึกตนระดับชั้นสูง ชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายอยู่ด้วย ความยิ่งใหญ่อลังการระดับนี้่นาคูชมยิ่งยวด

เหล่านักหลอมโอสถแต่ละคนพากันหยิบเตาหลอมโอสถที่ตน ใ้ประจำออกมาวางไว้เบื้องหน้า ไม่วาไบไหนอย่งน้อยก็ล้วนเป็น วัตถุศักดิ์สิทธิ์ระดับสูงขึ้นไปทังสิ้น ถึงขนาดว่ามีวัตถุเขียนอยู่ด้วย ผู้ฝึกตน ที่ชมการประลองอยู่รอบนอกต่างมองดูแสงเจิดจรัสตระการตาจาก ของวิเศษเหล่านั้จนตาค่าง

ล้วนกล่าวกันว่านักหลอมโอสถระดับสูงนั้นร่ารอย วันนีได้ประจักษ์ จริงๆ แล้ว!

สวินตัวนเจียนประคองเตาหลอมโอสถสีน้ำตาลเทาที่คูโบราณ เรียบง่ายไบหนึ่งออกมาจากเข็มขัดเก็บของอย่างทะนุถนอม มันดูเหมือน ฉาบด้วยโคลน แต่ครันมันปรากฏออกมา กลิ่นอายเก่าแก่และบริสุทธิ์เข้มนั้น กลุ่มหนึ่พลันชมแสงเจิดจ้าจากเตาหลอมวิเศษไบอื่นลงในพริบตา

"วัตถุ...วัตถุเขียนระดับสูง!"

"เตาหลอมพระแม่ธรณี!" นักหลอมโอสถชั้นสูงไม่น้อยจำความเป็นมาของเตาหลอมวิเศษใบนี้ได้ จึงอดจะสุดหายใจเย็นเยือกโดยพร้อมเพรียงกันไม่ได้

มีนาราชวงศ์สกุลเยียนถึงกล้าจัดงานชุมนุมสุดยอดนักหลอมโอสถชั้นขึ้น มีวัตถุเขียนระดับสูงเช่นนี้อยู่ในมือ ร่ายกาจกว่ายันต์จิตลูกกลอนกระจอกๆ ไม่ก็แผ่นมากนัก!

เตาหลอมพระแม่ธรณีได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งใน 'สามสุดยอดเตาหลอมโอสถแห่งยุค' ในใต้หล้า เป็นของวิเศษระดับสูงสุดในด้าน การหลอมโอสถที่แข็งแกร่งที่สุดบนโลกแล้ว ต้องเป็นนักหลอมโอสถชั้นเจ็ดขึ้นไปถึงสามารถใช้งานได้ มีสัดส่วนหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ็ดสำเร็จอย่างน้อยเก้าส่วน เกินครึ่งยังเป็นคุณภาพชั้นกลางและชั้นดีอีกด้วย

หากถูกใช้โดยนักหลอมโอสถชั้นเจ็ดชั้นยอดอย่างสวีนต้วนเจียน โอกาสหลอมสำเร็จเต็มสิบหรือแม้แต่หลอมยาลูกกลอนชั้นแปดออกมาได้ ก็มีใช้เรื่องแปลกอะไรเลย

มีนาก่อนหน้านั้นเขาถึงได้คิดจะทำให้เจิ้งเฉวียนมาประลองตัดสินเป็นตายกับเขาด้วยวิชาหลอมโอสถโดยตลอด มีเตาหลอมวิเศษเช่นนี้ อยู่ในมือ เขาอยากจะทำก็ดียังยาก!

คนสกุลต่างแอบโล่งอกกับตัวเอง ดีที่เจิ้งเฉวียนไม่ได้ตอบรับ มิเช่นนั้นเกรงว่าคงแทบไม่มีโอกาสรอดเป็นแน่

เจิ้งเฉวียนมองเตาหลอมพระแม่ธรณีใบนั้นด้วยสีหน้าประหลาดใจ อยู่บ้างเช่นกัน ทว่าก็ไม่มีสีหน้าประเภทหวาดกลัววิตกกังวลอย่างที่สวีนต้วนเจียนหวังจะได้เห็น

ไม่เห็นโรงศพไม่หลังน้ำตาอย่างที่คิดจริงๆ! อีกเดี๋ยวเขาจะทำให้
เจ้จ้งเจี้ยนได้รู้ถึงความร้ายกาจของเตาหลอมพระแม่ธรณีนี่!

"ที่แท้ก็คิดจะอาศัยของเด็กเล่นพวกนี้มาช่วยให้ชนะอีกแล้ว ไฉน
คนของสกุลเยียนของพวกเจ้าถึงได้ไม่รู้จั๊กพัฒนาขนาดนี้" เจ้จ้งเจี้ยน
สายศิระชะพลางจุปากพูด

"เจ้าไม่ต้องมาใช้วิธียั่วปลุกปั่นง่อยเง่าพรรค์นี้ ข้ามีสุดยอด
ของวิเศษในมือก็เป็นกำลังความสามารถของข้า ถ้ากลัวจะแพ้ไม่เป็นท่า
ก็ไสหัวลงจากแท่นเสียตอนนี้! อัศจรรย์ะสกุลตันบ่าบอะไร ฤย!"
สวินตันเจี้ยนยิ้มเย้นพลางว่า

"แมลงฤดูร้อนเล่าเรื่องน้ำแข็งไม่ได้"* เจ้จ้งเจี้ยนไม่สนใจเขาอีก
กลับมามุ่งสมาธิจัดระเบียบสมุนไพรวิเศษมากมายหลายกล่องที่เบื้องหน้า
ตนเอง

ในจำนวนนักหลอมโอสถทั้งสิบเอ็ดคนมีเพียงเขาคนเดียวที่ยัง
ไม่ได้นำเตาหลอมโอสถออกมา เจ้จ้งเจี้ยนพึมพำว่า "ปรมาจารย์เจ้จ้งจะต้องมี
เตาหลอมวิเศษที่ไม่แพ้เตาหลอมพระแม่ธรณีอยู่แน่นอน ไม่รู้ว่าจะเป็
นเตาหลอมเทพฤทธานุภาพหรือเป็นเตาหลอมเทพทองพิสุทธ์ก็กันหนอ"

สองตาสจจมองอากัปกิริยาการเคลื่อนไหวของเจ้จ้งเจี้ยนแว่นิ่ง
ในใจล้วนมีความคิดใจกล้าอย่างหนึ่งผุดขึ้นมา...ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ก็ดี
เหลือเกิน!

"เป็นอะไรไป หรือว่าอาจารย์รองเขามีเตาหลอมเทพฤทธานุภาพ
หรือไม่ก็เตาหลอมเทพทองพิสุทธ์อยู่จริงๆ" พวกตีฉานซังกับอินจื่อจาง

* แมลงฤดูร้อนเล่าเรื่องน้ำแข็งไม่ได้ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่มีความรู้ตื่นเขิน

มองเห็นรอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากजूก็อดไม่ไหวต้องลอบถ่ายทอดเสียง
มาตาม

जूเพียงยิ้มไม่ตอบคำ นางได้รู้จากปากหลายคนว่าในอดีต
อาจารย์เคยมีปมค้างคาใจเนื่องมาจากนาง ถ้าการคาดเดาของนาง
เป็นจริง นางก็ดีใจกับอาจารย์ด้วยจริงๆ

พรสวรรค์ของนางอาจจะไม่มีใครสามารถเทียบได้ แต่อาจารย์
ใช้ความเพียรพยายามของตัวเองก้าวเดินไปบนเส้นทางอันเป็นของเขา
ในอนาคตอาจารย์จะต้องกลายเป็นสุดยอดนักหลอมโอสถผู้เลิศล้ำ
ที่สามารถเข็ดหน้ามองใต้หล้าได้อย่างผู้อาวุโสสูงสุดของสกุลตัน
เมื่อก่อนหน้านี้แน่นอน!

อีกด้านหนึ่ง ต้นเถิงเองก็คล้อยคล้ายจะรู้สึกถึงบางอย่างได้เช่นกัน
จึงพินิจมองอิริยาบถงามสง่าคล่องแคล่วราวกับกำลังเต้นรำของเจิ้งเฉวียน
ด้วยสายตาเคลือบแคลง

ผู้ฝึกตนรอบแท่นที่คาดเดาทำนองเดียวกับเจิ้งชู่มีอยู่ไม่น้อย
ทุกคนเบิกตากว้างรอให้เจิ้งเฉวียนตระเตรียมสมุนไพรวินิจฉัยเรียบร้อย
แล้วนำเตาหลอมวิเศษของตนออกมาแสดงต่อหน้าผู้คน แม้แต่
สวินต้วนเจียนก็ยังแอบกระวนกระวายอยากรู้เหลือประมาณเช่นกัน

เจิ้งเฉวียนเห็นเตาหลอมพระแม่ธรณีของเขาแล้วกลับยังมีท่าทาง
ไม่ทุกซีไม่ร้อน หรือว่าอีกฝ่ายจะมีหนึ่งในเตาหลอมเทพอีกสองใบอยู่จริงๆ

ขณะที่มหาชนฝ้าคอย เจิ้งเฉวียนกลับดูเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไรทั้งนั้น
ก้มหน้าก้มตาจัดการงานในมือจนเสร็จ จากนั้นก็นั่งขัดสมาธิลงด้านหลัง
สมุนไพรวินิจฉัยจำนวนมาก

เปลวไฟโชติช่วงกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นมาจากภายในจุดต้นเทียนของเขา
อย่างช้าๆ พริบตาเดียวก็ห่อหุ้มเขาไว้ทั้งตัว

คนทั้งหลายพากันงุนงงว่าเขากำลังทำอะไร เจ็จเจวียนไม่นำ
เตาหลอมโอสถออกมา แต่กลับจุดไฟเผาตัวเองแทน? นักหลอมโอสถชั้นสูง
ที่มีความชำนาญล้วนเริ่มจะมีสีหน้าคึกคักกระปรีกระเปร่า ต่างมอง
เจ็จเจวียนเขม็งด้วยสีหน้ายากจะเชื่อลง

เปลวไฟบนตัวเจ็จเจวียนค่อยๆ อัดรวมกันเป็นรูปร่าง ดูแล้วคล้ายกับ
กวางตัวหนึ่ง พร้อมกับที่เปลวไฟค่อยๆ หลอมรวมกันจนเหมือนกับของเหลว
และถึงขนาดเกิดเนื้อหนึ่งแผ่นเกล็ดออกมาเป็นรูปเป็นร่างชัดเจน
คนทั้งหลายก็กระจ่างแจ้งในที่สุด สัตว์เพลิงตัวนั้นมีรูปร่างคล้ายกวาง
แต่มีหัวเป็นมังกร บนหัวมีเขากวางคู่หนึ่งและดวงตาสีแดงอีกสองข้าง
ร่างกายกำยำบึกบึน บนตัวมีเกล็ดสีทองปกคลุมอยู่ แผ่นเกล็ดเหลือบสีแดง
ราวๆ ประหนึ่งว่ามีเปลวไฟโชติช่วงโปร่งแสงสีแดงฉานขึ้นหนึ่งกำลังลุกไหม้
อยู่บนมัน...

เป็นกิเลน! กิเลนทองเพลิงชาติ!

คนทั้งหมดมองดูภาพฉากนี้อย่างอึ้งงัน ในที่สุดก็รู้สึกตัวอย่างช้าไป
มากกว่าทำอะไรเจ็จเจวียนถึงไม่หยิบเตาหลอมโอสถออกมา อีกทั้งไม่เห็น
เตาหลอมพระแม่ธรณีของสวินต์วนเจียนอยู่ในสายตา

เป็นเพราะว่าเขาู้แจ้งในความหมายแท้จริงของไฟจนแยกร่าง
วิญญาณไฟออกมาได้สำเร็จแล้ว!

วิญญาณไฟมีอีกชื่อว่าเตาหลอมมีชีวิต เป็นร่างแยกดวงจิตของ
นักหลอมโอสถ วัตถุประสงค์ให้แข็งแกร่งเพียงไรก็เป็นเพียงสิ่งของที่ไร้ชีวิต

ไว้วิญญาณ จะมาเทียบกับเตาหลอมมีชีวิตได้อย่างไร!

สวินต์วันเจียนสั้นเต็มไปทั้งตัว ถลึงมองเจ้เจียนพลางว่า "เป็นไปได้
อย่างไร เจ้าเป็นแค่นักหลอมโอสถชั้นเจ็ด ตบะเพิ่งขึ้นกำเนิดใหม่ช่วงต้น
ถึงกับแยกร่างวิญญาณไฟออกมาได้อย่างไรกัน!"

เขาถามคำถามที่นักหลอมโอสถแทบทั้งหมดในที่นี้สงสัยออกมา
ตามหลักแล้วนักหลอมโอสถที่มีตบะขึ้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นสามารถ
ลองแยกร่างวิญญาณไฟได้ แต่นักหลอมโอสถที่ได้รับการจารึกอยู่ใน
ประวัติศาสตร์จำนวนหลายพันหลายหมื่นคนมีผู้ทำได้สำเร็จเพียงไม่ถึง
ห้าคน และห้าคนนั้นทำยที่สุดต่างก็ได้เลื่อนชั้นถึงชั้นเก้าและชั้นสวรรคต
กลายเป็นเซียนสำเร็จทั้งสิ้น

เจ้เจียนทำได้ นั่นมิใช่แสดงว่าในอนาคตเขาจะมีโอกาสเดินตาม
รอยเท้าของผู้อาวุโสผู้ทรงฤทธาภาพไม่กี่ท่านนั้นเช่นกันหรือไร เรื่องนี้
ชวนให้คนริษยาแทบบ้าเลยทีเดียว!

72

เจ้จ๋เอวี่ยนยกฝ่ามือลูบกิเลนวิญญาณไฟของตัวเองเบาๆ ก่อนยิ้มพลางพูดกับสวีนตัวนเจียนด้วยท่าทางสบายๆ "เจ้าสมควรต้องดีใจที่เมื่อครุ่นนี้ข้าไม่คิดจะลุดตัวไปทำสัญญาเป็นตายกับเจ้า"

สวีนตัวนเจียนหน้าเปลี่ยนสีไปหลายรอบ ในที่สุดก็ค่อยๆ สงบลง "ก็แค่แยกร่างวิญญาณไฟได้เองมิใช่หรือ เจ้าคิดว่าเท่านี้ก็เอาชนะข้าได้แล้ว?"

พูดจบก็ไม่พูดอะไรอีก สะบัดหน้ากลับไปนั่งสมาธิสงบอารมณ์ พวกเขาต่างมิใช่คนธรรมดา รู้ดีว่าถ้ายังจิตใจว่าวุ่นในเวลาเช่นนี้ก็มิแต่จะพ่ายแพ้สถานเดียว

กิเลนทองเพลิงชาติยึดหัวถูไถกับฝ่ามือของเจ้จ๋เอวี่ยนอย่างรักใคร่ซิดเชื้อ สีเทาๆเบาๆ มองไปยังสมุนไพรวินาศที่เบื้องหน้าด้วยท่าทางมั่นใจเต็มเปี่ยม ผู้ฝึกตนที่รอบแท่นบวงสรวงเห็นภาพนี้แล้วในใจก็อดจะทอดถอน

ด้วยความอิจฉาไม่ได้ อัจฉริยะของสกุลตันช่างมีมากโดยแท้!

เจิงซู่สองตาแทบจะเปลี่ยนเป็นรูปหัวใจด้วยความตื่นตื้น การคาดเดาของจู่จู่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริง หลังจากดีใจเป็นล้นพ้น ก็พบว่าสายตาที่ผู้ฝึกตนหญิงช่างฯ มองไปยังเจิงเฉวียนออกจะเร่าร้อน เกินไปอยู่บ้าง จู่จู่จึงรีบกระแอมไอแห้งๆ สองทีก่อนเอ่ยเตือนว่า "ปรมาจารย์เจิงมีคู่บ่าเพ็ญแล้ว..."

อาจารย์ปิดเรื่องที่แยกร่างวิญญาณไฟออกมาได้สนิทโดยแท้ ดูจากสีหน้าท่าทางผิดคาดของตันหฺวานกับเฟินปี้ขึ้นที่อยู่บนแท่นก็รู้ว่า พวกเขาไม่ระแคะระคายเช่นกัน เป็นไปได้มากกว่าแม้แต่อาจารย์หญิงเอง ก็ยังถูกปิดบังไม่รู้เรื่องรู้อะไร

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นอุปสรรคต่อการที่ข้าจะชื่นชมเลื่อมใสเขาต่อไป... ช่างหล่อเหล่าเหลือเกิน! บุรุษสมควรเป็นอย่างปรมาจารย์เจิง!" เจิงซู่พูดด้วยสายตาทวนเยิ้ม

จู่จู่มองเต็งอวินฉื่ออย่างเห็นใจอยู่บ้าง ใช้อาจารย์ของนาง เป็นมาตรฐาน... พี่ชายท่านนี้มีแรงกดดันใหญ่หลวงนัก!

ทว่าอาจารย์ก็หล่อเหล่าจริงๆ นางอยากจะป่าวประกาศบอก คนทั้งหมดใจแทบขาดว่า 'นักหลอมไอศถที่ดูอิสระเป็นธรรมชาติที่สุด สว่างามที่สุด ผึ่งผายที่สุดบนแท่นบวงสรวงท่านนั้นเป็นอาจารย์ของข้า!'

อันจื่อจางเห็นจู่จู่มองเจิงเฉวียนพร้อมกับยิ้มเหมือนคนโง่ ในใจ ก็ให้คืบซ่องไม่ใคร่ชอบใจ อดไม่ไหวยื่นมือไปเขกศีรษะนางเข้าหนึ่งที "หมูโง่เง่า!"

จู่จู่มองเขาด้วยท่าทางบริสุทธิ์ไร้ความผิดยิ่งยวด อันที่จริงเจ้าคนโง่

ชี้หึ่งยิ่งกว่าศิษย์พี่รองเสียอีก!

เนื่องจากการปรากฏตัวของวิญญาณไฟของเจิ้งเฉวียน สถานการณ์ที่เดิมทีเอนเอียงไปทางสกุลเยียนอย่างแทบแน่นอนแล้วจึงเกิดตัวแปร แม้แต่เยียนเจี้ยนตี้ที่จับตามองเหตุการณ์ทางด้านนี้จากภายในเขตหวงห้ามที่เขาต้านหลังวังหลวงอยู่ตลอดก็ยังคงจะกดหัวคิ้วลึกไม่ได้ รู้สึกว่าวิธีการจัดการสกุลตันของบุตรชายออกจะใจร้อนเกินไปจริงๆ

สกุลตันยามนี้ไม่มีรากฐานแล้ว ขอเพียงพวกตนสกุลเยียนเร่งบ่มเพาะผู้มีความรู้ความสามารถในตระกูลอย่างสุดกำลัง สิบปีร้อยปีให้หลัง ต่อให้ไม่อาจสยบนักหลอมไอเสถของสกุลตันได้ครบทุกคน แต่อย่างน้อยการจะเอาชนะพวกเขาในเรื่องวิชาหลอมไอเสถก็ทำได้แทบจะแน่นอน

ถ้าการประลองรอบนี้พ่ายแพ้อีกครั้ง และยามประลองตัดสินผู้ชนะในตอนสุดท้ายพวกตนไม่อาจพลิกกระดานได้โดยสมบูรณ์ งานชุมนุมสุดยอดนักหลอมไอเสถคราวนี้ก็จะเปลี่ยนเป็นเรื่องน่าขันอย่างการตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่น* ต่อให้หลังงานชุมนุมพวกตนฉวยโอกาสกวาดล้างเหล่านักหลอมไอเสถสกุลตันจนสิ้นก็ยิ่งยากจะเปลี่ยนแปลงมุมมองที่ผู้ฝึกตนในใต้หล้ามีต่อสกุลเยียน

เว้นแต่ว่าจะทำลายสกุลตันให้สิ้นซาก มิเช่นนั้นผู้คนก็จะคิดว่าสกุลตันเป็นตระกูลอันดับหนึ่งในใต้หล้าด้านวิชาหลอมไอเสถอย่างเต็มภาคภูมิตลอดไป

หากแต่เยียนเจี้ยนตี้รู้สึกว่บุตรชายมีท่าทีมั่นอกมั่นใจอย่างมาก...

* ตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่น เป็นสำนวน หมายถึงลำบากลำบากเพื่อผู้อื่น แต่ไม่เกิดประโยชน์อะไรต่อตนเอง หรือทำในเรื่องที่เหนื่อยเปล่า

เขาสายตึ้งระด้วยความจนใจ นับวันเขายังไม่เข้าใจเขียนชื่อเขียนแล้ว มีบางครั้งเขาถึงขนาดรู้สึกว่าคุณผู้ชายไม่เคยใส่ใจใครและเรื่องอะไรทั้งสิ้น เว้นก็แต่ต้นหวงสตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลต้นนางนั้น

ส่วนเรื่องที่เขาเขียนชื่อเขียนยี่ดติดต้นหวงเพียงนี้ก็เป็นเพราะสภาพร่างกายพิเศษของนาง รวมถึงไฟสวรรค์ในกายนาง หรือเป็นเพราะตัวนางเองกันแน่นั้น เกรงว่าแม้แต่เจ้าตัวเองก็ยังไม่แน่ใจ

บนเขาหงอนอิน สายตาของคนทั้งหมดแทบจะรวมกันอยู่ที่เจิ้งเฉียน... ใช้เตาหลอมมีชีวิตอย่างวิญญาณไฟหลอมยาลูกกลอนเขียนนะ! ต่อให้เป็นสุดยอดผู้ฝึกตนชั้นมหายานบนดินแดนจิ้นเฉียน ชั่วชีวิตก็ยังไม่แน่ว่าจะมีโอกาสได้เห็น

ตัวอย่างเช่นผู้อาวุโสใหญ่แห่งสามสำนักใหญ่อย่างพวกหลินซื่อง ก็ล้วนไม่เคยได้เห็นกับตาตัวเอง

แม้ขณะจู่จู่เข้าร่วมงานประชันฝีมือนักหลอมโอสถห้าแคว้นฝั่งตะวันตก ในตอนนั้นได้ให้ลูกหมูช่วยหลอมยาลูกกลอน แต่นั่นก็เพียงแต่ให้ลูกหมูพ่นไฟใส่เตาหลอมโอสถเท่านั้น มิได้ใช้ความสามารถของเตาหลอมมีชีวิตจริงๆ

เพราะฉะนั้นแม้แต่เจ้านาง จี้โยวู่ และสี่อั้งลวี่จึงล้วนไม่เคยเห็นภาพยามวิญญาณไฟหลอมยาลูกกลอนของจริงกันเลย

ส่วนอื่นก็อจางนั้นเคยเห็นมานานมากแล้ว หากแต่ด้วยรูปร่างท่าทางเช่นนั้นของลูกหมู เทียบกับกิเลนทองเพลิงชาติที่แสนจะน่าเกรงขามของผู้อื่นแล้วก็ไม่เหมือนเป็นสิ่งเดียวกันโดยสิ้นเชิง

หลังจากได้เห็นจะเข้เกล็ดขาดของต้นเถิง กับกิเลนทองเพลิงขาด
ที่อยู่ตรงหน้า เขาก็นับว่าเข้าใจท่าทางงุนงงตกตะลึงไม่เข้าใจและ
ไม่อยากจะเชื่อของเจิ้งเฉวียนยามเห็นลูกหมูเป็นครั้งแรกในที่สุด

อันจื่อจางพลันนึกอยากลอบคลำร่างน้อยๆ ที่กลมดิกนุ่มน้มของลูกหมู
ฟังเสียงร้องอ้อๆ อันออดอ้อนขอเลาะของมัน ลูกหมูที่น่ารักเชื่องเชื่องเช่นนี้
ถึงกับเป็นวิญญูณไฟ ช่างยากจะเชื่อลงโดยแท้

หลังจากกิเลนทองเพลิงขาดที่อยู่บนแท่นบวงสรวงก้มหน้าลง
กลืนสมุนไพรวินิจฉัยขึ้นแปดต้นหนึ่งลงไปตามการกำกับสั่งการของ
เจิ้งเฉวียนแล้วก็คุกเข่าหมอบลงข้างเจิ้งเฉวียนอย่างซำๆ

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วยามกิเลนก็แหงนหน้าฟันลูกไฟสีแดงฉานลูกหนึ่ง
ขึ้นฟ้า กลางลูกไฟมีน้ำยาสกัดสมุนไพรวินิจฉัยสีเขียวเข้มไหลเวียนอยู่
อย่างเชื่องช้า ดูสะอาดตาพราวพรายอย่างที่สุด

เหล่าผู้ฝึกตนที่มุงดูอยู่ต่างส่งเสียงอุทานชื่นชมออกมาพร้อมกัน
โดยมิได้นัดหมาย

เจิ้งเฉวียนสองตาหุบต่ำ คล้ายว่าไม่ได้ยินเสียงเหล่านี้ ลูกไฟลูกนั้น
ลอยอยู่กลางอากาศ กิเลนวิญญูณไฟอ้าปากกลืนสมุนไพรวินิจฉัยอีกต้นหนึ่ง
ลงไปอีกครั้ง ทำเช่นนี้ซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายร้อยครั้ง และแล้วเหนือตัวมันก็มี
ลูกไฟสีแดงฉานลอยอยู่เต็ม ลูกไฟแต่ละลูกมีน้ำยาสกัดสมุนไพรวินิจฉัยอยู่
บ้างมากบ้างน้อยไม่เท่ากัน

บริเวณรอบๆ เจิ้งเฉวียนดูเหมือนถูกปกคลุมด้วยเมฆแดงเป็นชั้นหนา
ลูกไฟเล็กๆ หลายร้อยลูกกลางกลุ่มเมฆแดงนี้ดูเหมือนเป็นดวงดาวส่องแสง
ระยิบระยับกลางผืนฟ้าสีแดงฉาน จีโยวู่ที่อยู่ล่างแท่นเพ่งสมาธิมองไป

ก็พบว่าพวกมันถึงกับเรียงตัวกันเป็นแผนภูมิอากาศง่ายๆ แต่กลับลึกลับ
น่าพิศวงอย่างไร้สิ้นสุด

"มีน้ำหนักสถุลตันถึงได้เทิดทูนปรมาจารย์เจิ้งอย่างที่สุด ปรมาจารย์เจิ้ง
ถึงกับสามารถประสมประสานวิชาข้ายาคมเข้ากับวิชาหลอมโอสถ
เรียกว่าเป็นอัจฉริยะโดยแท้!" จีโยวกู่กล่าวชื่นชม

แม้ว่าเมื่อก่อนเขาจะเคารพเลื่อมใสในวิชาหลอมโอสถของ
เจิ้งเฉวียนอย่างมาก แต่เมื่ออยู่กับจูนานวันเข้า ได้เห็นฝีมือมหัศจรรย์
ที่ไม่ว่าหลอมโอสถอะไรก็ดูเหมือนสำเร็จได้โดยไม่เปลืองแรงของจูนาน
ความเคารพเลื่อมใสนี้ก็ค่อยๆ จางหายไปมากโดยไม่รู้ตัว

จวบจนบัดนี้ได้เห็นเจิ้งเฉวียนสำแดงความสามารถอย่างเต็มกำลัง
ต่อหน้าธารกำนัลด้วยตาของตัวเอง เขาถึงได้รู้สึกว่าได้เห็นเท่านั้น
ก็เพียงพอแล้วอย่างแท้จริง

กระทั่งตัวจูนานก็ยังรู้สึกว่าแปลกใหม่ไม่เคยได้ยินได้เห็น น่ายาสกัด
สมุนไพรวិเศษหลายร้อยชนิดนี้รวมตัวกันอยู่กลางข้ายาคมเมฆาเพลิง
ต่างสีสนองประสานกันและกัน อีกเดี๋ยวพอผสมรวมกันเป็นยาลูกกลอน
จะยิ่งราปรึ้นเป็นธรรมชาติมากขึ้น โอกาสหลอมสำเร็จและคุณภาพ
ยาลูกกลอนมิใช่สิ่งทีวิชาหลอมโอสถปกติทั่วไปจะเทียบเคียงได้เด็ดขาด

การสกัดสมุนไพรวิเศษในขั้นตอนแรกเสร็จลงแล้ว เจิ้งเฉวียน
จึงกินยาลูกกลอนลงไปเพิ่มพลัง ปรับสภาพตัวเองให้อยู่ในภาวะที่
ยอดเยี่ยมที่สุดอีกครั้ง จากนั้นก็สั่งให้กิเลนวิญญานไฟดูดเอาลูกไฟ
หลายร้อยลูกที่อยู่กลางอากาศเข้าสู่ร่างกาย

กิเลนทองเพลิงขาดเชิดหน้ายี่ดอก เปล่งเสียงร้องคำรามราวกับ

ฟ้าร้องขึ้นฟ้า เมฆแดงที่เหนือศีรษะเริ่มหมุนวนอย่างรวดเร็วจนกลายเป็น
น้ำวนสีแดงเพลิงม้วนเอาลูกไฟหลายร้อยลูกนั้นไว้ พริบตาเดียวก็ถูกดูด
เข้าไปในปากของกิเลน

เจิ้งเจี๋ยนั่งขัดสมาธิประกบสองมือร่ายอาคม กิเลนก้มหน้า
หมอบอยู่เบื้องหน้าเขา ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใดท้องฟ้าพลันเกิดการ
เปลี่ยนแปลง เมฆมวงคลเจ็ดสีจำนวนนับไม่ถ้วนพากันกรูมายังเขาหงอวิน
ทว่าเมฆมวงคลหลากสีเหล่านี้กลับมิได้ไปรวมตัวกันที่เจิ้งเจี๋ย
มีคนหลอมยาลูกกลอนสำเร็จแล้ว

ขณะที่ยาลูกกลอนชั้นเจ็ดขึ้นไปหลอมสำเร็จมีความเป็นไปได้
ที่จะเกิดปรากฏการณ์พิเศษขึ้นบนฟ้า แม้ว่าก่อนหน้านี้พวกต้นตู่
จะหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ็ดออกมาได้ แต่คุณภาพของยาลูกกลอน
ที่ถูกหลอมข้ามชั้นถึงสองชั้นจนแค่พอกล่อมแกล่อมหลอมสำเร็จได้เช่นนั้น
เทียบกับยาลูกกลอนชั้นเลขในชั้นเดียวกันยังถือว่าด้อยกว่า จึงยอม
ไม่มีปัญญาชักนำให้เกิดปรากฏการณ์บนท้องฟ้าได้

คราวนี้เป็นนักหลอมโอสถชั้นเจ็ดตัวจริงลงมือหลอมโอสถ จึงยอม
จะแตกต่างกันอย่างมาก

เมฆสีบนท้องฟ้ารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว หนึ่งในนักหลอมโอสถ
สกุลเยียนบนเขาหงอวินตวาดลั่นขึ้นว่า "เปิด!" ไฟห้าชั้นกำเนิดใหม่
ที่ล้อมเตาหลอมโอสถเบื้องหน้าอยู่สลายไปสิ้น ยาลูกกลอนสีมวงสองเม็ด
ลอยขึ้นมาจากในเตาหลอม รัศมีรู้งต่างสีกันสามสายส่องจากท้องฟ้า
ลงบนยาลูกกลอนพร้อมกัน กลิ่นหอมของยาลูกกลอนตกลงบอบอวลไปทั่วทิศ
ผู้ฝึกตนไม่น้อยได้กลิ่นหอมนี้แล้วก็รู้สึกว่จิตใจกระเตื้องขึ้น!

นักหลอมไอศตฤกลเขียนคนนั้นมึ่สีหน้าสงบนิ่ง เก็บยาลูกกลอนขึ้นมาแล้วกลับไปนั่งขัดสมาธิลงที่เดิม มองดูนักหลอมไอศตฤกลคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้จ้งเขียนกับสวีนตัวนเจ้ยนหลอมไอศตฤกลันต่อไป

วัตถุประสงค์สำหรับยาลูกกลอนชั้นเจ้ดล้าค่าราคาแพงอย่างยิ่ง ดั่งนั้นนักหลอมไอศตฤกลจึงต่างแบ่งวัตถุประสงค์ออกเป็นสองส่วน แต่ละเตาต่อให้มีสัดส่วนหลอมสำเร็จเต็มสิบก็ย้งได้ยาลูกกลอนเพียงห้าเม็ด นี่ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว

ดั่งนั้นการที่นักหลอมไอศตฤกลชั้นเจ้ดผู้ี้สามารถหลอมยาลูกกลอนออกมาได้สองเม็ดพร้อมบักชักนำให้เกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ่งสามสีแสดงว่าแม้สัดส่วนในการหลอมสำเร็จของเขาจะไม่สูง แต่คุณภาพยาลูกกลอนกลับไม่เลว นับได้ว่ามีความสามารถระดับกลางในหมู่้นักหลอมไอศตฤกลชั้นเจ้ดแล้ว

การประลองระหว่างเจ้จ้งเขียนกับฉือซัวเย่าในตอนนั้น ฉือซัวเย่าหลอมสำเร็จสามเม็ดและเกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ่งห้าสี ด้วยกิตติศัพท์ชื่อเสียงของเขา นับว่าสำแดงความสามารถได้เกินระดับแล้ว แต่คิดก็รู้ได้แล้วว่า การหลอมยาลูกกลอนชั้นเจ้ดมีความยากมากเพียงไร

ตีฉานซังได้เห็นภาพฉากนี้ก็นึกเรื่องนี้ขึ้นได้ จึงสยะยืมพูดว่า "ในตอนที้ปรมาจารย์เจ้จ้งย้งเป็นนักหลอมไอศตฤกลชั้นหกชั้นยอดก็หลอมยาลูกกลอนชั้นเจ้ดได้สำเร็จสามเม็ดและเกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ่งหกสี ตอนนี้ทั้งเลื่อนขึ้นชั้นเจ้ดทั้งมีวิญญาณไฟ การจะเอาชนะเจ้าพวกนั้นเป็นเรื่องง่ายตายดูจพลิกฝ่ามือเลยที้เดียว!"

เจ้จ้งได้ยินเช่นนี้ก็ย้งตื่นเต้นดีใจ ถอนใจเสียดายก่อนว่า "น่าเสียดาย

ที่เข้าไม่ได้เห็นปรมาจารย์เจิ้งกับซือชัวเย่าผู้ันั้นประลองกันด้วยตาตัวเอง...
ทว่าวันนี้จะต้องยิ่งยอดเยี่ยมกว่าคราวนั้นแน่นอน!"

เรื่องที่เจิ้งเจี๋ยนเอาชนะซือชัวเย่าข้ามชั้นถูกคนของสามสำนักใหญ่
จงใจป่าวประกาศจนแพร่ไปทั่วทั้งดินแดนจินเฉียนนานแล้ว เจิ้งชู่ยอมจะ
เคยได้ฟังมาเช่นกัน

เมฆมงคลหลากสี่ส้นบนท้องฟ้าหาได้ให้เกียรติมารวมตัวกันเพียงเพื่อ
นักหลอมโอสถสกุลเยียนคนเมื่อครูนี้นี้ไม่ เพียงไม่นานนักหลอมโอสถคนอื่น
ก็ทยอยกันหลอมสำเร็จ รัศมีรุ่งหลายสายสาดลงมาจากบนฟ้า ส่งให้
บริเวณเล็กๆ บนยอดเขาหงอวินดูราวกับเป็นดินแดนความฝัน

อีกหลายปีให้หลังเหล่าผู้ฝึกตนที่เคยได้ยลจากเหตุการณ์นี้กับตา
ก็ยังคงระลึกถึงมิวางวาย สามารถได้เป็นประจักษ์พยานต่อปรากฏการณ์
รัศมีรุ่งจำนวนมากมาเพียงนี้ในเวลาเดียวกันได้ เกรงว่านับตั้งแต่
มีดินแดนจินเฉียนเป็นต้นมานี้จะเป็นครั้งแรก

ผู้ฝึกตนทั้งสิบเอ็ดคนบนแท่นประลองนอกจากสวินตันวันเจียนกับ
เจิ้งเจี๋ยน ผลงานของคนที่เหลือก็พากันเปิดเผยออกมาแล้ว นักหลอมโอสถ
มีผลงานดีที่สุดสองคนล้วนหลอมสำเร็จสี่เม็ด เกิดรัศมีรุ่งหกสี

สองคนนี้มาจากสกุลตันและสกุลเยียนฝ่ายละคนพอดี ล้วนแต่เป็น
ผู้ฝึกตนสูงวัยที่มีอายุร่วมพัน ความสำเร็จในวันนี้ได้มาไม่ง่าย แม้จะ
ต่างเป็นปฏิปักษ์กัน แต่ในเวลานี้ก็อดจะเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจกัน
ไม่ได้

ที่น่าแปลกคือหลังจากเกิดปรากฏการณ์รัศมีรุ่งไปเก้าครั้ง เมฆมงคล
หลากสี่บนฟ้าก็ค่อยๆ สลายตัวไป

คนทั้งหลายหาได้ประหลาดใจนัก เนื่องจากยาลูกกลอนที่เจ้จ๋เอวียนกับสวีนตัวนเจียนหลอมล่วนเป็นขึ้นแปด หากหลอมสำเร็จ สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือเคราะห์สายฟ้า มิใช่ปรากฏการณ์รัศมีรุ่งธรรมดาๆ แล้ว

หลายวันมานี้ผู้ฝึกตนที่รวมตัวกันอยู่บนเขาหงอวินมิได้ลดจำนวนลงเลย กลับยิ่งมายิ่งมากขึ้นด้วยซ้ำ แต่ละคนล้วนกำลังรอคอยผลงงานการหลอมยาลูกกลอนของเจ้จ๋เอวียนกับสวีนตัวนเจียนด้วยความร้อใจ

ยาลูกกลอนชั้นเจ็ดว่าพบเห็นได้น้อยจนน่าโมโหแล้ว แต่ยาลูกกลอนชั้นแปดนั้นเกรงว่าชั่วชีวิตของพวกเขา ก็คงมีโอกาสได้เห็นเพียงครั้งนี้เท่านั้น

กลิ่นหอมอ่อนจางไชยลอดออกมาจากเตาหลอมพระแม่ธรณีที่เบื้องหน้าสวีนตัวนเจียน แม้แต่ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่รับผิดชอบดำเนินงานชุมนุมอยู่บนแท่นบวงสรวงผู้นั้นเองก็ยังไม่อดจะออกแรงสูดดมอย่างไม่ห่วงภาพลักษณ์ไม่ได้ ผู้ฝึกตนล่างแท่นยิ่งอยากเอาศีรษะยื่นไปจอบนเตาหลอมโอสถแล้วสูดกลิ่นหอมของยาลูกกลอนให้สิ้นใจแทบขาด

กลิ่นหอมของยาลูกกลอนชั้นแปดนั้นแค่สูดดมก็มีประโยชน์ต่อร่างกายอย่างมากแล้ว

ท้องฟ้าไม่รู้ว่ามีมืดมิดตั้งแต่เมื่อใด บนม่านราตรีมีเมฆหนาทึบเคลื่อนตัวม้วนหอบ บดบังพระจันทร์และดวงดาวจนมิด

เบ๊รียง! เสียงดังสนั่น สายฟ้าสีขาวสะอาดสายหนึ่งราวกับเป็นกระป๋องคัมพาดผ่านม่านฟ้ามืดมิด ฝ่าลงมายังเตาหลอมพระแม่ธรณีที่เบื้องหน้าสวีนตัวนเจียน

สวีนตัวนเจียนเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ครอบแสงเหลือบสีน้ำเงิน

ปกป้องทั้งตัวเขาเอาไว้ วัตถุประสงค์ชั้นหนึ่งแม้จะเป็นเพียงระดับกลาง แต่วัตถุประสงค์ระดับกลางที่ใช้เพื่อการป้องกันเพียงอย่างเดียวบางครั้ง ยังมีประโยชน์กว่าวัตถุประสงค์ระดับสูงเสียอีก

เหมือนกับตอนนี้ สายฟ้าผ่าลงมาสายแล้วสายเล่า สวินต์วนเจียน กลับยังคงไม่สะทกสะท้าน ไม่มองไม่แยแส

ยาลูกกลอนสี่ทองแวววิบเมื่อดหนึ่งลอยซ่าๆ ขึ้นมาจากเตาหลอม พระแม่ธรณี สายฟ้าสวรรค์แต่ละสายที่ผ่าลงบนมันล้วนแต่ทำให้มันยิ่ง กลมเกลี้ยงยอดเยี่ยมบริสุทธิ์มากขึ้น กลิ่นหอมเองก็ยิ่งเข้มข้นอบอวลขึ้น เช่นกัน

หลังสายฟ้าผ่าลงมาติดต่อกันห้าสาย เมฆที่บนฟ้าก็ค่อยๆ สลายไป สายตาของคนทั้งหมดจับจ้องไปที่ยาลูกกลอนหนึ่งเม็ดนั้น... ลูกกลอนความลับสวรรค์ชิ้นแปด ทั้งยังมีคุณภาพชั้นกลาง!

ที่ผิวยาลูกกลอนสี่ทองถูกปกคลุมด้วยหมอกสี่ทองบางๆ ชั้นหนึ่ง ดูมีลักษณะเหมือนเต่า

สวินต์วนเจียนกอบประคองยาลูกกลอนวางลงบนจานหยก ก่อนชูขึ้นสูงด้วยสีหน้าเคร่งครัดศรัทธา ไม่รู้ว่าใครเปล่งเสียงชื่นชมขึ้นมา ท่ามกลางความเงียบสงัด เพียงไม่นานก็กลายเป็นกระแสดลื่นม้วนซัดไปทั่วทั้งเขาหงอวิน

เปรี๊ยะ!

คนทั้งหลายยังไม่ทันได้หายใจหายคอคล่อง เสียงฟ้าผ่าก็ดังขึ้น กลางอากาศคืออีกครั้ง ยาลูกกลอนของเจิ้งเฉวียนกำลังจะหลอมสำเร็จแล้ว เช่นกัน

จู่ๆขลุ่ยม้วนแขนเสื้อของอินจื่อจางไว้ด้วยความตื่นเต้นเป็นกังวล แม้
 เจิ้งเฉวียนจะมีวิญญาณไฟ แต่เขาอายุยังไม่ถึงสามร้อยปี ประสบการณ์
 หลอมยาลูกกลอนต้องต่างชั้นกับสวินตัวนเจียนที่อายุเกินพันปีอย่างแน่นอน
 มีหน้าซ้ำเขาเพียงจะเลื่อนขึ้นชั้นเจ็ดได้ไม่ถึงสิบปี ในขณะที่สวินตัวนเจียน
 เป็นนักหลอมโอสถชั้นเจ็ดชั้นยอด อีกทั้งมีเตาหลอมพระแม่ธรณีอยู่ในมือ
 สองคนมีโอกาสแพ้ชนะคนละครั้ง

พร้อมกับเสียงฟ้าผ่า กิเลนทองเพลิงชาดกระเทิบเท้าทั้งสี่ทะยานตัว
 ขึ้นฟ้า เหาะไปหาเมฆสายฟ้าที่กลางอากาศ

ฟู! ยาลูกกลอนสี่ครั้งดำครึ่งขาวเม็ดหนึ่งถูกพ่นออกจากปากกิเลน
 เข้าปะทะกับสายฟ้าสายแรกเต็มๆ

ยาลูกกลอนเริ่มหมุนวนด้วยความเร็ว บริเวณโดยรอบมันก่อตัว
 เป็นกระแสปราณหมุน ถึงกับดูดสายฟ้านั้นเข้าไปตรงกลาง!

นี่มันเรื่องอะไรกัน บรรดาคนที่มุงดูอยู่บนเขาสุดหายใจเย็นเยียบ
 ยาลูกกลอนเม็ดเล็กๆ เม็ดหนึ่งถึงกับดูดซับสายฟ้าสวรรค์ได้ สวินตัวนเจียน
 หน้าเปลี่ยนสีไปมา รู้สึกสังหรณ์ไม่ค่อยรู้อะไร จึงแค้นเสียงเย็นก่อนว่า
 "เล่นลวดลายตบตาคน!"

กิเลนทองเพลิงชาดเป็นร่างดวงจิต รับสายฟ้าสวรรค์ตรงๆ
 ถ้าไม่ระวังแม้แต่ชนิดเดียวก็ร่างสลายกันได้ง่ายๆ ทว่าเจิ้งเฉวียน
 เป็นคนใจกล้า มิได้รีบร้อนเรียกมันกลับมา กลับสั่งการให้มันพุ่งตัวไปมา
 ระหว่างสายฟ้าด้วยความว่องไว ช่วยชักนำให้ยาลูกกลอนเม็ดนั้น
 ดูดซับพลังจากสายฟ้าสวรรค์อย่างไม่ขาดตอน

สายฟ้าสวรรค์ห้าสายเต็มๆ หายไปในชั่วพริบตา หากแต่เมฆสายฟ้า

บนฟ้าไม่มีที่ท่าจะสลายไปแม้แต่น้อย กลับยิ่งหนาที่บยิ่งกว่าเดิม

สวีนตัวนเจียนกับนักหลอมไอสถสกุลเยียนที่เหลื่อมีสีหน้าอึ้งงัน
รอดคอยสายฟ้าสวรรคฺสายที่หกผ่าลงมาเพื่อประกาศความปราชัยของ
พวกเขา

เปรี้ยว!

สายฟ้าสวรรคฺสายที่หกพุ่งลงมาถึงอย่างไม่มีลังเล พลังของ
สายฟ้าสวรรคฺครั้งนี้เห็นได้ชัดว่ามากเกินกว่าสายฟ้าห้าสายก่อนหน้า
จะเทียบติด กระแสปรานหมุนที่ก่อตัวขึ้นบนยาลูกกลอนเองก็รองรับไม่ไหว
ถูกซัดกระเจายในทันที ทว่าตัวยาลูกกลอนกลับยังมีรัศมีสะดุคตกว่าเดิม

คนทั้งหลายเพิ่งจะโล่งอกก็พลันมีเสียงดังเปรี้ยวมาจากบนฟ้า
อีกครั้งหนึ่ง...ถึงกับเป็นสายฟ้าสวรรคฺสายที่เจ็ด!

เจ็จเจียนเองก็คาดไม่ถึงว่าจะมีผลลัพธ์เช่นนี้ ยาลูกกลอน
แสดงชัดว่ารับพลังของสายฟ้าสวรรคฺถึงขีดสุดแล้ว หากรับสายฟ้าอีกครั้ง
เป็นไปได้อีกกว่ายาลูกกลอนจะถูกทำลาย

สวีนตัวนเจียนเพียงรู้สึกเหมือนรอดตาย แอบหวังให้สายฟ้าสวรรคฺ
สายนี้ผ่าลงมาแรงกว่าเก่า

ครันแสงสายฟ้าแลบขึ้น สายฟ้าสายที่เจ็ดก็ผ่าลงมา เจ็จเจียน
ไม่มีเวลาให้คำนึงถึงเรื่องอื่นใด ล้วงของสิ่งหนึ่งออกจากในอกเสื้อ
ก่อนโยนขึ้นไปกลางอากาศ ครอบยาลูกกลอนเอาไว้ตรงกลาง

พอโยนของสิ่งนั้นออกไปแล้วเจ็จเจียนถึงตระหนักได้ด้วยความรู้สึก
เชื่องช้าว่ามันคืออะไร มันคือเตาหลอมละลายตะวันที่เขาใช้ในสมัยก่อน!
หากแต่จะนึกเสียใจก็ไมทันแล้ว

เปรี้ยว! เตאהลอมละลายตะวันถูกสายฟ้าสายนั้นผ่าเข้าใส่
ลอยหมุนตัวตกลงมาจากกลางอากาศ ตัวเตאהลอมใหม่เกรียม
ถูกสายฟ้าสวรรค์ทำลายพังพินาศ

เจ้เจวียนเก็บเตאהลอมวิเศษกลับมา ปวดใจจนหน้าเปลี่ยนสีแล้ว...
เตאהลอมวิเศษนี้เป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ระดับสูงที่สมัยก่อนต้นหนี่ขอร้องให้
อาจารย์ของนางหลอมให้เขากับมือ นับได้ว่าเป็นของแทนใจของพวกเขา
สองคน วันนีถึงกับพังเช่นนี้ เจ้ปวดยิ่งกว่าเขื่อนเนื้อเขาเสียอีก

ความปิติยินดีที่หลอมยาลูกกลอนชั้นแปดสำเร็จก็ถูกขัดหายไป
กว่าก่อนเช่นกัน เจ้เจวียนเก็บเตאהลอมวิเศษที่พังแล้วด้วยสีหน้าหนักอึ้ง
ก่อนจะนำยาลูกกลอนชั้นแปดที่นำเหตุเภทภัยมาให้เมื่อนั้นวางลงบน
จานหยก

ยาลูกกลอนเม็ดนี้มีสี่ครั้งดำครึ่งขาวแปรเปลี่ยนไปมา ดูราวกับ
เป็นสัญลักษณ์หยินหยางใจกลางแผนภูมิแปดลักษณะเคลื่อนไหวที่
ว่ายวนเวียน ด้านนอกยาลูกกลอนก็มีหมอกล้อมรอบอยู่เช่นเดียวกัน
รูปร่างเปลี่ยนแปลงไปมาเหมือนกับกลุ่มฝุ่นดาวบนท้องฟ้า ผู้ฝึกตน
ระดับชั้นสูงจำนวนหนึ่งฟังสมาธิมองดูก็ถึงกับคล้ายว่าสื่อสนองได้ถึง
หลักการฟ้าดินหยินหยาง แต่ละคนจิตใจเมามาย หนึ่งเหม่อราวกับไก่ไม้
ล้มไปโดยสิ้นเชิงว่าตนเองกำลังอยู่ที่ใด

ผู้ฝึกตนที่ตะบะแย่น้อยถึงขนาดรู้สึกว่ามีองยาลูกกลอนเม็ดนั้น
นานเข้า ดวงจิตก็จะถูกมันดูดเข้าไปข้างในแล้ว

ไม่จำเป็นต้องมีคำพูดใดๆ ทุกผู้คนก็ล้วนรู้ว่าการประลองรอบนี้
ได้ผลแพ้ชนะแล้ว ยาลูกกลอนชั้นแปดลึกลับที่เจ้เจวียนหลอมเม็ดนี้

ขณะขาดลอย

"เป็นลูกกลอนหยินหยางสรรพสิ่ง! ตันตั้ง วิชาหลอมโอสถของเจ้า แม้แต่ข้าก็ยังสู้ไม่ได้!" รอยยิ้มของตันหว่านเปี่ยมไปด้วยแววชื่นชมประหลาดใจ

เจิ้งเฉวียนยังไม่หายหดหู่ที่ของแทนใจถูกทำลาย ได้ยินตันหว่านชื่นชมสรรเสริญเสียสูงส่งก็เพียงแต่ตอบกลับไปด้วยท่าทางเลือนลอย "ผู้อาวุโสชมเกินไปแล้ว"

"ปรมาจารย์เจิ้งสมกับเป็นปรมาจารย์เจิ้งจริงๆ สุขุมมันคงนัก! นี่ถึงจะเรียกว่าลักษณะของผู้วิเศษที่แท้จริง! สวินต้วนเจียนอะไรนั้น หลอมยาลูกกลอนขั้นแปดธรรมดาๆ ได้สำเร็จเม็ดเดียวก็แสดงท่าทางภูมิอกภูมิใจเสียอย่างกับอะไร ไร้การอบรมสินดี!" เจิ้งชู่ศิโรราบอยู่ได้ชายชุดของเจิ้งเฉวียนเต็มตัวแล้ว ผู้ใดที่เป็นปรปักษ์กับบุคคลต้นแบบ ต่อให้หลอมยาลูกกลอนขั้นแปดออกมาได้ก็ยังไม่เห็นเป็นคนธรรมดา คนที่ไม่มีค่าให้เอ่ยถึง คนที่จำเป็นต้องเหยียดหยามดูถูก!

"แม่นางเจิ้งชู่ อันที่จริงสวินต้วนเจียนผู้นั้นว่าไม่เลวอย่างมากแล้ว เพียงแต่ปรมาจารย์เจิ้งร้ายกาจกว่าเขาเท่านั้นเอง" แม้จู่จู่จะตื่นตื่นภูมิใจอย่างมากเช่นกัน แต่ก็ยังมีสติอยู่

หากว่ากันด้วยใจเป็นกลาง การที่สวินต้วนเจียนหลอมลูกกลอนความลับสวรรค์ขั้นแปดที่ชักนำสายฟ้าสวรรค์ได้ห้าสายเมื่อนั้นออกมาได้ มิใช่เรื่องง่ายสักนิด เรียกตัวเองเป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดชั้นยอดได้เต็มปาก ต่อให้นักหลอมโอสถขั้นแปดลำแดงฝีมือเองก็ไม่แน่ว่าจะทำได้ดีกว่าเขาเสียเท่าไร

เจิ้งชู่แบ่งสติมาคิดพิจารณาอยู่ชั่วครู่อย่างหาได้ยาก ก่อนว่า "มิผิด ถ้าเขาอ่อนด้อยเกินไปจะช่วยขับเคลื่อนความสมบูรณ์แบบของปรมาจารย์เจิ้งได้อย่างไร!"

จู่จู่หมดคำพูด

สวินตันเวียนบนแท่นบวงสรวงผืนหวัระเสียงขึ้นสองที่ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง "เจิ้งเฉวียนคนเก่ง! อัจฉริยะแห่งสกุลตัน! ข้าด้วยฝีมือจัดการเจ้าไม่ได้ ทว่าพวกเจ้าอย่าได้ใจมากเกินไป สกุลเยียนของพวกข้าก็มีบุคคลที่สุดยอดเช่นเดียวกัน ดูซิว่ารอบต่อไปพวกเจ้าจะยังยิ้มออกหรือไม่!" พูดจบก็หันหลังเดินนำเหล่านักหลอมโอสถสกุลเยียนกลับไปฝั่งตนเอง

เขียนกลางที่อยู่ด้านข้างผ่นอนลมหายใจยาว ก่อนกล่าวกับนักหลอมโอสถไม่กี่คนที่ไม่ได้อยู่ในอาณัติแคว้นตันเช่นเดียวกันว่า "ผู้แซ่เฉียนมีชีวิตอยู่มาหลายร้อยปี จนบัดนี้ถึงได้รู้ว่าเส้นทางการหลอมโอสถถึงกับยังมีขีดขั้นเช่นนี้อยู่ด้วย ไม่เสียแรงที่มางานชุมนุมนี้! ไม่เสียแรงที่เกิดมาแล้ว!"

ในใจนักหลอมโอสถไม่กี่คนนั้นก็รู้สึกเช่นเดียวกัน จึงพยักหน้าตอบรับเห็นด้วย มีเพียงจู่จู่จือนักหลอมโอสถขั้นหกจากสำนักเจ้าโชที่สีหน้าเดี่ยวแดงเดี่ยวซีด อึกอักพูดไม่ออก

ก่อนหน้านี้นี้เขายังทำปากดีบอกกับพวกเจิ้งเฉวียนว่าอยากประลองฝีมือในรอบเดียวกัน มิน่าผู้อื่นถึงได้ไม่แยแสตน...ห่างชั้นกันเกินไปแล้ว ชั่วชีวิตนี้เขายังไม่รู้เลยว่าจะมีโอกาสแยกร่างวิญญาณไฟได้หรือไม่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าบรรลุถึงขีดขั้นเดียวกับเจิ้งเฉวียนหรือสวินตันเจียน วาจาโง่เขลา

ไม่รู้จั๊กฟ้าสูงแผ่านดินดำที่เขาพูดออกไปไม่อายปากเหล่านั้นเป็นการหาเรื่อง
ขายหน้าให้ตัวเองโดยแท้!

ความสะท้านสะเทือนที่สวินต้วนเจียนกับเจิ้งเฉวียนนำพามา
ผ่านไปค่อนข้างเต็มๆ ถึงค่อยๆ สงบลง

ขอบฟ้าเริ่มปรากฏแสงอรุณ เริ่มต้นวันใหม่อีกครั้ง และงานชุมนุม
สุดยอดนักหลอมโอสถก็ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายอย่างแท้จริง ผู้ฝึกตน
ชั้นกำเนิดใหม่บนแท่นบวงสรวงผู้นั้นลุกขึ้นมาประสานมือค้อมคำนับต่ำ
ให้นักหลอมโอสถทั้งสองฝ่ายก่อนว่า "เรียนเชิญนักหลอมโอสถชั้นแปด
ขึ้นสำแดงวิชา!"

ต้นหว่านกับเฟินปี่ขึ้นสะบัดแขนเสื้อลุกขึ้นยืนก่อนก้าวเดินที่ละก้าว
ไปหยุดบนแท่นบวงสรวงไฟสวรรค์

เหล่านักหลอมโอสถสกุลเยียนไร้ซึ่งการเคลื่อนไหว ต้นเถิงที่เป็น
นักหลอมโอสถชั้นแปดชั้นยอดเพียงหนึ่งเดียวนั่งนิ่งไม่ขยับ

ผู้ที่ไม่รู้ความในต่างมองหน้ากันเล็กลักด้วยความแปลกใจ
อย่างมาก พวกต้นหว่าน เฟินปี่ขึ้น และเจิ้งเฉวียนกลับรู้แก็ใจดีว่าต้นเถิง
ได้รับบาดเจ็บสาหัสจนไร้กำลังจะลงประลองแล้ว

เสียงทอดยาวราวกับทอดถอนใจดังมาจากทางด้านหลัง
นักหลอมโอสถสกุลเยียน เ गर่างยักษ์สายหนึ่งลอยมาจากทางเมืองหลังตัน
พริบตาเดียวก็มาถึงยอดเขาหงอวิน พลั้งกดันทรงอาณุภาพเกรียงไกร
ทำให้ผู้ฝึกตนทั้งหมดบนเขาเกิดความครันคร้ามขึ้นมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

พวกเขาเยหน้ามองไปก็เห็นว่าสิ่งที่ปรากฏกายอยู่บนฟ้าคืออู๋ยกัษ

สีแดงฉานที่ขาวเป็นร้อยจิ้งตัวหนึ่ง แต่ตำแหน่งหัวงูกลับงอกเป็นศีรษะคน
 อย่างแปลกประหลาด บนใบหน้านี้มีดวงตาสีดำสนิทที่ใหญ่จนน่าตกใจ
 คู่หนึ่ง ในปากคาบคืบเพลิง เปลวเพลิงโชติช่วงซบให้ใบหน้านั้นดูยากจะ
 แยกแยะเพศ พิลึกพิลั่นน่างงงวย

นี่ก็ค่อมังกรเปลวอสูร สัตว์เทพในตำนานที่มีทั้งพลังหยินและหยาง
 ในเวลาเดียวกัน!

บนลำตัวสีแดงฉานยาวเพื่อยของมังกรเปลวอสูรมีผู้เฒ่าชุดเทาผู้หนึ่ง
 นั่งขัดสมาธิอยู่ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าคือเยียนเจี้ยนตืออดีตประมุขสกุลเยียน
 ไท่ซึ่งหวงแห่งแคว้นตัน มังกรเปลวอสูรตัวนี้คือวิญญาณไฟของเขา

เยียนซือเทียนมีบทบาทบารมีมากเกินไป ทำให้ทุกคนแทบจะ
 ลืมไปแล้วว่าสกุลเยียนยังมีบุคคลร้ายกาจเช่นนี้อยู่อีกหนึ่ง...เยียนเจี้ยนตือ
 นักหลอมโอสถชั้นแปด ผู้ฝึกตนชั้นมหายานที่ดูดซับไฟชาดกลืนทอง!

ที่น่าแปลกใจคือด้านข้างเขายังมีคนลึกลับที่สวมหน้ากากและชุดดำ
 ห่อหุ้มทั้งร่างอย่างมิดชิดยืนอยู่อีกผู้หนึ่ง

ผู้ดำเนินงานบนแท่นบวงสรวงประสานมือค้อมค้ำนับคนทั้งสอง
 ที่กลางอากาศอีกครั้งก่อนกล่าวเสียงดังฟังชัด "เชิญปรมาจารย์ทั้งสองท่าน
 เข้าประจำที่เพื่อสำแดงวิชาขอรับ!"

คนลึกลับผู้นั้นก็เป็นนักหลอมโอสถชั้นแปดเช่นกัน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)